

Ký Ưc Yêu

Contents

Ký Ưc Yêu	1
1. Chương 1: Gặp Bạn Cũ	1
2. Chương 2: Chú Ý Tra Công Thường Lui Tới	5
3. Chương 3: Tiền Là Vấn Đề	9
4. Chương 4: Chỉ Có Anh Là Không Thể	13
5. Chương 5: Thân Phận Máu Chó	18
6. Chương 6: Tiệc Sinh Nhật	21
7. Chương 7: Học Tập Là Thứ Chán Nhất	25
8. Chương 8: Hôn Lễ Của Lâm Tra Công	29
9. Chương 9: Bắt Cóc	34
10. Chương 10: Phụ Nữ Là Sinh Vật Đáng Sợ	38

Ký Ưc Yêu

Giới thiệu

Tên gốc: Phiên thân đi tiện thụEditor: Xeko PVào một ngày đẹp trời, trên đường xuất hiện một tao thiếu niên cứ đi tới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-uc-yeu>

1. Chương 1: Gặp Bạn Cũ

Từ nhỏ, Tống Tư Kỳ đã thầm mến Lâm Tiêu, thường thường theo dõi hắn, rình coi. Lúc ấy Lâm Tiêu chỉ xem hắn như bằng hữu bình thường, thẳng đến năm hai sơ trung, Tống Tư Kỳ trộm quần lót Lâm Tiêu lại bị hắn phát hiện.

Lâm Tiêu đem hắn hung hăng nhục nhã một trận, nhưng Tống Tư Kỳ lại tuyệt không sinh khí, ngược lại quang minh chính đại theo đuổi Lâm Tiêu.

Sơ trung, trung học, đại học, Lâm Tiêu rốt cuộc bị hắn bám riết không tha mà sinh lòng cảm động, vì thế hai người bắt đầu ở chung.

Nhưng ngay cả như vậy, phụ nữ bên ngoài của Lâm Tiêu vẫn cuộn cuộn không ngừng, Tống Tư Kỳ trong lòng biết rõ nhưng chưa bao giờ nhắc tới chuyện này.

Một mặt nhường nhịn dỗi lấy lại là Lâm Tiêu phản bội, không bao lâu sau, Lâm Tiêu cùng Chung Cẩm Vân, con gái của giám đốc công ti đánh hôn, cũng cùng Tống Tư Kỳ chia tay.

Tống Tư Kỳ thương tâm lại không từ bỏ ý định, không ngừng an ủi chính mình rằng Lâm Tiêu sẽ trở lại thôi, vì thế gắt gao quần con nhà người ta không buông.

Oh my God! Hứa Thầm quả thực muốn cào tường, chẳng lẽ hắn phải trở thành đứa ngốc như vậy? Tha cho ta đi!

“Vì anh yêu mãi yêu mãi không thôi ~” bên gối đột nhiên truyền đến một trận tiếng chuông.

Chắc chắc, ngay cả chuông di động cũng như vậy tiện, thật sự là đủ!

Hắn do dự vài giây, vẫn là cầm lấy điện thoại di động.

Người gọi là —— Lâm Tiêu!

Hứa Thầm sợ tới mức cầm điện thoại quảng đi, tra công gọi điện, thật đáng sợ!

Nhìn trên mặt đất di động đã văng ra làm ba mảnh, Hứa Thầm nhẹ nhàng thở ra, nguy hiểm giải trừ.

Nhưng mà... Chẳng lẽ hắn về sau đều phải không tiếp điện thoại không ra cửa? Đây có khả năng sao?

Hứa Thầm đau đớn từ trên giường đứng lên, nhấc di động, lắp vào rồi một lần nữa khởi động máy.

Ảnh nền di động để hình hai người đàn ông, trong đó một người cùng mình bề ngoài rất giống, người còn lại không cần đoán cũng biết là tra công.

Thiết ~ xóa đi, đổi thành Ngô Ngạn Tổ nhà mình thôi.

Hứa Thầm nhìn màn hình gập đầu, như vậy quả nhiên thuận mắt hơn.

Kế tiếp... Đem chuông điện thoại cũng đổi, đổi thành quốc ca đi, àn, lúc này mới giống phẩm vị của mình.

Cầm điện thoại ném đến một bên, Hứa Thầm đi vào buồng vệ sinh rửa mặt. Trong gương thiếu niên cùng hắn giống tới 90%, chỉ là nhìn càng thêm nhu nhược, cũng thấp đi mấy cm.

“Lúc này mệt lớn...” Hứa Thầm thở dài.

Đi ra khỏi buồng vệ sinh, đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh, bên trong một ít rau dưa cùng thịt tươi, còn có một túi sủi cảo đông lạnh, quyết định lấy sủi cảo.

Xem ra buổi chiều phải đi ra cửa mua vài thứ thôi, Hứa Thầm vừa nghĩ vừa đem sủi cảo thả vào nồi.

Tổng Tư Kỳ vốn là làm nhân viên văn thư trong công ti Lâm Tiêu sở, vừa mới bị sa thải.

Cũng đúng, ai có thể chịu được vị hôn phu của mình lại ngay dưới mí mắt mình qua lại với kẻ khác, còn tâm hoài bất quy.

Hơn nữa Tổng Tư Kỳ không biết cách quản lý tài sản, trước kia tiền lương cứ nhiên đều trực tiếp giao cho tra công, làm cho hiện tại một đồng gởi ngân hàng cũng không có.

Suy trước tính sau, Hứa Thầm quyết định tự làm vốn ban đầu, ở nhà viết tiểu thuyết, không biết tài khoản cũ của mình ở thế giới này có dùng được không nhỉ?

Bất quá còn phải đi tìm việc làm, viết văn cũng không có khả năng kiếm được tiền.

Ăn xong sủi cảo, Hứa Thầm bật máy tính, đăng nhập website.

Tài khoản không tồn tại!

Quả nhiên không được a, đành phải lập nick mới.

Còn là bút danh trước đây —— nguyệt hạ huỳnh hoả.

Không nên nhìn bút danh này uyển chuyển thi vị như vậy, kỳ thật hắn viết cũng không phải ngôn tình tiểu thuyết thiếu nữ, mà là tiểu thuyết trinh thám kinh dị.

Hứa Thầm trước kia ở trên mạng vẫn là nhân vật có địa vị, không thì trạch nam như hắn dựa vào cái gì nuôi sống chính mình.

Lập xong nick tác giả đã là hơn ba giờ chiều, vì buổi tối không muốn bị đói hắn tất yếu phải ra ngoài một chuyến.

Hứa Thâm sáng suốt lựa chọn tàu điện ngầm đi.

Vào siêu thị, đi đến khu thực phẩm đông lạnh, ném bảy tám túi nước canh vào, lại đây đến khu đồ ăn, cầm mấy cái bánh mì khô với mấy gói mì tôm...

Thân là một trạch nam, tài nấu ăn của hắn chỉ có thể dùng đến nấu sủi cải hoặc mì tôm loại không cần bỏ thêm bất cứ đồ gia vị rau xanh gì, bằng không liền rất có khả năng biến thành một nồi đen.

Lại nói tiếp Tống Tư Kỳ trù nghệ hắn là không sai, chỉ là Hứa Thâm chỉ đơn thuần tiếp nhận ký ức của hắn, nhiều thứ khuyết thiếu hết thảy không cần bàn nữa.

Lấy xong mì tôm hắn lại đến khu đồ dùng sinh hoạt, bàn chải kem đánh răng dầu gội sữa tắm... Toàn bộ đổi thành thứ mình thích.

“Tống Tư Kỳ?” Sau lưng truyền đến giọng nói đàn ông.

Hứa Thâm căn bản không có phản ứng lại, người tưởng, cái tên bị người kêu hai mươi mấy năm đột nhiên đổi, mặc cho ai cũng sẽ không phản ứng đâu.

Thẳng đến khi một bàn tay đập lên bờ vai của hắn, hắn mới quay đầu nhìn lại.

Di?! Đây là ai nha?

Nhìn anh chàng đẹp trai mặc sơ mi đen quần dài đen, Hứa Thâm lâm vào rối rắm.

Trong trí nhớ Tống Tư Kỳ giống như không quen ai tốt như vậy, nhưng đối phương lại biết tên của hắn...

“Anh là?” Hứa Thâm quyết định không ngại học hỏi.

Soái ca xa lạ đầy mặt khó chịu, lạnh lạnh phun ra hai chữ: “Cố Huyền.”

Cố Huyền?

Hứa Thâm cố gắng hồi tưởng, cuối cùng ở một nơi hẻo lánh nào đó trong trí nhớ đào ra chút hồi ức có liên quan đến cái tên này.

Cố Huyền, bạn cùng bàn ba năm cấp ba của Tống Tư Kỳ, cũng là lớp trưởng. Kỳ thật không thể trách hắn nhận không ra, chung quy đã là chuyện của bao nhiêu năm, hơn nữa đối phương thay đổi rất nhiều.

Trong trí nhớ của Tống Tư Kỳ, Cố Huyền là một gia hỏa rất lợi hại, dự thi nhiều lần đều đứng nhất, luôn là đại biểu trường học đi phát ngôn, tóm lại là bá vương học đường. Nghe nói nhà hắn mở công ti khoa học kỹ thuật, điển hình soái ca nhà giàu học giỏi, vì thế liền thành nhân vật phong vân lúc bấy giờ.

Ha ha, các người đoán lúc ấy nhân vật phong vân thứ hai là ai? Không sai, chính là tra công Lâm Tiêu.

Bởi vì Tống Tư Kỳ một lòng một dạ nhào vào người tra công, thế cho nên đối với vị ngồi cùng bàn này ấn tượng vẫn dừng lại tại bạn học ngồi cùng bàn kiêm lớp trưởng, ngay cả bằng hữu cũng không tính.

Bất quá lúc trước chuyện hắn truy Lâm Tiêu đã ồn ào khắp trường học, người này thân là bạn ngồi cùng bàn khẳng định cũng biết.

Như vậy vừa nghĩ, Hứa Thâm liền cảm giác có chút xấu hổ: “A, trùng hợp vậy sao cậu cũng ở chỗ này...”

Cố Huyền thân nhiên nhìn hắn một cái, gật đầu: “Nhà tôi ở gần đây.”

“Như vậy hả...” Hứa Thâm nhọc nhọc đáp lại.

“Cậu và Lâm Tiêu sao rồi?” Cố Huyền cảm lấy một thứ trên kệ hàng xem xét, có vẻ tùy ý hỏi.

Quả nhiên vẫn là tránh không khỏi... Hứa Thâm vì mình yên lặng một chút, đáp: “Ách... Cãi nhau một trận, vừa chia tay.”

“Vậy sao...”

Không biết có phải Hứa Thâm nhìn lầm hay không, Cố Huyền giống như đang cười?

Thế nhưng rất nhanh hắn lại khôi phục trạng thái lạnh lùng: “Sao vậy? Hắn ta đối với cậu không tốt sao?”

Vì cái gì đau thương đều đánh vào ngực...

“Không có, đàn ông mà... Dù sao cũng phải tìm phụ nữ để sống.” Mặc dù Hứa Thâm đối với tra công có rất nhiều bất mãn, thể nhưng tốt khoe xấu che, loại sự tình này tự mình biết là được rồi.

“Nga? Hắn muốn kết hôn?” Cố Huyền đột nhiên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt phức tạp.

Hứa Thâm dại ra nhìn hắn, bởi vì từ góc độ này nhìn hắn phát hiện ánh mắt Cố Huyền rất thâm thúy, rất đáng xem.

Hắn nhớ lại ảnh nền di động kia, đột nhiên cảm giác Tống Tư Kỳ này mắt nhìn người thật kém, soái ca ngồi cùng bàn ba năm hắn hoàn toàn không để ý, lại đi say mê tiểu bạch kiếm Lâm Tiêu, rất không đáng giá.

“Đúng vậy...” Hứa Thâm tận lực khiến ngữ khí của mình nghe vào tai bị thương hơn một chút, như vậy tương đối phù hợp với tính cách đương sự.

Cố Huyền trầm mặc, tầm mắt chuyển qua đồ ăn hắn mua, đột nhiên nhíu mày: “Cậu liền ăn những thứ không có dinh dưỡng này?”

Ồi chào? Đề tài dời đi quá mức đột ngột, Hứa Thâm có chút phản ứng không kịp.

Cố Huyền đem một đồng lớn mì tôm và bánh mì khô trong xe đẩy toàn bộ nhét trả về kệ hàng, đầy mặt nghiêm túc nói: “Thứ này ăn nhiều không tốt cho thân thể.”

Hứa Thâm ai oán nhìn mì tôm bánh quy bánh mì bị lấy đi, khóc không ra nước mắt.

Cố Huyền nhìn ánh mắt hắn quá mức ai oán, tựa hồ ý thức được mình có chút xen vào việc của người khác, xấu hổ khụ khụ vài tiếng, nói: “Qua bên kia mua một chút đồ ăn trở về nấu đi.”

Hứa Thâm nhực nhực nói: “Tôi sẽ không nấu ăn...”

Cố Huyền ngốc ngốc nhìn hắn vài giây, sau đó phì cười một tiếng.

Con mẹ nó! Đây hóa là cười nhạo hắn sao? Hóa ra là cười nhạo hắn sao?

“Rất đáng cười sao?” Hứa Thâm bĩu môi, lại đem móng vuốt yên lặng hưởng mì tôm.

Cách gói mì tôm chỉ kém 0.1 cm, móng vuốt bị người nào đó cầm trụ, Cố Huyền lười kéo hắn đi đến quầy rau dưa: “Mua đồ ăn đi, tôi nấu cho cậu ăn.”

Nha?

Hứa Thâm cảm giác thái độ của Cố Huyền căn bản không giống như là đối đãi với bạn học cấp ba, chẳng lẽ... Hắn thăm mền Tống Tư Kỳ?

Không phải đâu, này không phải quá cầu huyết sao!

Hắn yên lặng đem tầm mắt chuyển qua bàn tay đang nắm móng vuốt của mình, nhìn ra chân tướng.

“Cậu muốn ăn cái gì?” Cố Huyền quay đầu nhìn hắn, mặt mang nụ cười.

Hứa Thâm nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng rút ra cái tay bị nắm, chỉ quầy thủy sản cách đó không xa: “Qua bên kia xem xem.”

Nói xong, tự mình đẩy xe qua bên kia.

Nụ cười của Cố Huyền nháy mắt đông cứng, nhìn hắn đi xa, nội tâm dâng lên một trận mất mát.

Đợi đến khi Cố Huyền đi đến khu thủy sản, Hứa Thâm đang đứng đối diện một đồng của ngăn người.

“Làm sao?” Cố Huyền ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

Hứa Thâm chỉ tay vào một con cua đang từ khu giá thấp bò lên khu của giá cao, nói: “Cậu xem con cua này có tham vọng quá...”

Cố Huyền:...

Nhìn cua thành công bò nhập khu giá cao, Hứa Thâm ác ý vươn ra một ngón tay, đem con cua bắt hồi khu giá thấp, cua lại bám riết không tha hướng khu giá cao bò đi...

“Muốn ăn cua sao?” Cố Huyền không nhìn hành vi ngây thơ của hắn, hỏi.

“Không phải...” Hứa Thâm rút cuộc đem ma trảo hướng con cua, đem nó một phen chop lấy: “Con cua thông minh như vậy như thế nào ăn nó được, đương nhiên muốn đem nó mua về làm sủng vật.”

Nói xong đứng dậy cầm con cua về phía tiểu ca quản lý thuỷ sản, còn hỏi phải nuôi nó như thế nào.

Nhìn Hứa Thâm mặc danh hươu phần cùng tiểu ca đầy mặt rối rắm, Cố Huyền đột nhiên cảm giác hắn vài năm thay đổi rất nhiều, thế nhưng hắn lại cảm giác Tống Tư Kỳ như vậy ngược lại càng thêm khả ái mê người, khiến hắn nhìn không được muốn... Tới gần.

Cố Huyền cho rằng mình đối với Tống Tư Kỳ đã sớm không cố chấp nhưng là hiện tại xem ra tựa hồ là bản thân đã xem nhẹ rồi.

2. Chương 2: Chú Ý Tra Công Thưởng Lui Tới

Mua xong cua, hai người lại mua một ít thịt cùng rau dưa.

Chính lúc muốn đẩy xe đi tính tiền, ngoài ý muốn lại gặp được người Hứa Thâm không muốn gặp nhất.

“Gọi điện thoại cho cậu cậu không tiếp, đi tìm cậu lại không có ở nhà, hoá ra là cùng đàn ông lêu lổng!” Lâm Tiêu châm chọc nhìn Hứa Thâm, bên người còn có một cô gái, đại khái chính là vị hôn thê Chung Cẩm Vân.

Hứa Thâm dưới đáy lòng lú lười, người này thật không biết xấu hổ, chính mình không phải cùng cùng cô gái khác lêu lổng? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn sao?

Lâm Tiêu gặp Hứa Thâm không nói lời nào, càng thêm nghiêm trọng: “Lúc trước còn quần quần quít quít lấy tôi, đảo mắt liền cùng đàn ông khác chơi đùa, Tống Tư Kỳ cậu thật sự quá tiện!”

Đúng vậy đúng vậy, tiện thụ tra công mới xứng đôi a...

Xứng cái đầu nhà anh!! Nếu không phải vì về nhà, tiểu gia ông đây đã sớm đánh anh răng rơi đầy đất rồi!!!

Hứa Thâm không động thủ, một bên Cố Huyền đã sớm nhìn không được, hung hăng đâm vào mặt Lâm Tiêu một quyền: “Mày con mẹ nó cầm miệng cho tao!!”

Hai người xoay vần đánh nhau, Cố Huyền rõ rệt chiếm thế thượng phong.

Chung Cẩm Vân ở một bên sợ tới mức thét chói tai, Hứa Thâm lại nhìn xem mùi ngon, còn kém không vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ngăn cản là đương nhiên, nhưng lúc nào ngăn cản liền khó mà nói, ít nhất phải đợi đến khi tra công bị đánh không đứng dậy được mới thôi...

Mắt thấy đánh đến lúc không sai biệt lắm, Hứa Thâm giả vờ như vừa phục hồi tinh thần, xông lên đem hai người kéo ra.

Hắn thân thủ bảo vệ trước mặt Lâm Tiêu, ngửa đầu nhìn Cố Huyền, nhỏ giọng cầu xin: “Đừng đánh hắn nữa mà...”

Sau đó dưới đáy lòng yên lặng vì diễn xuất của mình mà tán thưởng.

“Hắn ta đối với cậu như vậy, cậu còn che chở hắn?” Giọng nói của Cố Huyền áp chế không được sự phẫn nộ.

Không có biện pháp, như vậy mới phù hợp với thân phận tiện thụ mà... Hứa Thâm trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Thực xin lỗi, tôi... (kẹt) tôi yêu... (lại kẹt) anh ấy (con mẹ nó)! (Nghĩ rằng ken két)”

Xem ra kỹ xảo biểu diễn còn phải nâng cao, tiết tháo là cái gì quên hết đi...

“Tổng Tư Kỳ, đừng ở nơi đó si tâm vọng tưởng, Lâm Tiêu hiện tại là của chồng chưa cưới của tao, mày đừng lại mơ tưởng nữa.” Chung Cẩm Vân đỡ Lâm Tiêu mặt mày xanh tím, đẩy mặt âm ngoan trừng hấn.

Này này này! Cô là phụ nữ phải chú ý hình tượng đó! Không nên hơi một tí liền đầy mặt âm ngoan đầy mặt âm ngoan, là đàn ông đều không thích phụ nữ như vậy đâu.

Lâm Tiêu mặt mũi tối tăm nhìn Cố Huyền, cười lạnh: “Cố Huyền, người tao vứt đi mày còn cần? Chỉ tiếc người ta lại không để mắt đến mày...”

Nha? Làm sao được, không thể nhịn được nữa, tôi muốn đánh người này...

Bị Lâm Tiêu kích như vậy, Cố Huyền sắc mặt càng âm trầm, nắm tay cũng bắt đầu rục rịch.

Hoàn hảo Chung Cẩm Vân này cũng không tồi, vội vàng lôi kéo Lâm Tiêu rời đi, còn không quên trừng mắt nhìn Hứa Thâm: “Tổng Tư Kỳ, đừng tiếp tục dây dưa với anh ấy, bằng không tự gánh lấy hậu quả!”

Hứa Thâm cảm giác như vậy nhiều lần hấn nhất định sẽ có vấn đề, lại vì chính mình bất hạnh tao ngộ mà cầu nguyện.

Hắn quay đầu nhìn về phía Cố Huyền, Cố Huyền tựa hồ rất tức giận, bình tĩnh xoay người đẩy xe hàng đi, bỏ lại hấn một quãng xa.

Liền tại lúc Hứa Thâm do dự có nên trở về mua mì tôm hay không, Cố Huyền quay đầu nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Phát gốc cái gì, còn không mau đuổi kịp.”

“Nga.” Hứa Thâm lúc này mới thí diên thí diên đi theo, tuy rằng mới nhận thức Cố Huyền không bao lâu, thế nhưng Hứa Thâm theo bản năng cảm giác được Cố Huyền là người đáng giá kết giao,, người bạn này hấn định rồi.

Sau đó hai người mang theo đồ đi đến bãi đỗ xe, dọc theo đường đi Cố Huyền đều bình tĩnh, không nói lời nào, làm hại Hứa Thâm cũng không dám mở miệng.

Thẳng đến khi lên xe, Cố Huyền mới mở miệng hỏi: “Cậu ở chỗ nào?”

“Tiểu khu Triều Dương phòng 303.” Hứa Thâm ngoan ngoãn báo địa chỉ.

Sau đó lại là trầm mặc, Hứa Thâm yên lặng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, may mà rất nhanh liền về đến nhà.

Đêm này nọ bỏ vào trong tủ lạnh, Hứa Thâm mắt nhìn Cố Huyền đang ngồi ngẩn người trên ghế sofa ngoài phòng khách, vào phòng ngủ mang ra một hòm thuốc.

“Bôi thuốc đi.” Hứa Thâm ngồi xuống bên cạnh Cố Huyền, mở ra hòm thuốc, lấy thuốc đỏ cùng bông băng.

“Không cần.” Cố Huyền hờ hững nói, giống như người bị thương không phải mình.

Hứa Thâm thở dài, mở bình thuốc, dùng mảnh vải chấm chấm nước thuốc, lại xoa lên mặt Cố Huyền, may mà đối phương còn coi như phối hợp.

Nhìn Cố Huyền gần sát, Hứa Thâm phát hiện bộ dạng anh ta thật không phải đẹp bình thường, chợt nhìn lướt qua cũng chỉ giống như những người đàn ông khác, nhưng nhìn kỹ liền thấy, Cố Huyền là đẹp trai như thế nào.

Chỉ tiếc soái ca như vậy lại treo cổ trên cái cây tiểu thụ Tổng Tư Kỳ...

Hứa Thâm thu hồi suy nghĩ hỗn loạn, nghiêm túc bôi thuốc.

Toàn bộ quá trình Cố Huyền vẫn cụp mắt, lông mi dài cong che khuất ánh mắt, không thấy được cảm xúc của hấn thế nào.

Bôi thuốc xong, Hứa Thâm nhìn thời gian, đã hơn năm giờ, vì không để hai người buổi tối chịu đói, hấn quyết định hảo tâm nhắc nhở đối phương một chút: “Cái kia... Lúc nào làm cơm chiều?”

Cố Huyền cuối cùng ngẩng đầu nhìn hấn: “Tên tôi không phải ‘cái kia.’”

Ồi chao?

Xem ra hần hẩn là không tức giận, bắt đầu nói móc mình rồi ...

“Được rồi, vậy thì... Tiểu Huyền? Huyền nhi? Hay là... Tiểu Huyền Tử?” Hứa Thâm mặt nghiêm túc hỏi.

Cố Huyền:...

“Gọi tôi là A Huyền được rồi.” Cố Huyền đứng dậy đi vào phòng bếp, bắt đầu động thủ làm cơm chiều.

“Được rồi, A Huyền.” Hứa Thâm cùng hần đi đến cửa phòng, nhìn hần bắt đầu bận rộn.

Nhìn động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động của Cố Huyền, cảm giác rất chuyên nghiệp... Này hóa thật là đàn ông sao? Quả thực khiến trạch nam như mình xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Hứa Thâm yên lặng xoay người ra ngoài xem TV.

Rất nhanh, trong phòng bếp liền truyền ra hương thơm của đồ ăn nấu chín.

Hứa Thâm ngửi mùi thịt, lại đi đến cửa phòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm nồi sườn hầm: “Cần người ăn thử không?”

Cố Huyền bất đắc dĩ nhìn hần một cái cười nói: “Được rồi, con chuột tham ăn.”

Hứa Thâm nghe xong, lập tức cầm chiếc đũa gấp miếng sườn hầm trong nồi ra.

“Cẩn thận nóng.” Cố Huyền cẩn thận nhắc nhở.

“Biết rồi biết rồi...” Hứa Thâm thổi thổi miếng sườn, khấn cấp nhét vào trong miệng.

Ngon quá ngon quá...

Hứa Thâm ăn xong còn lưu luyến liếm liếm khóe miệng, nhìn về phía Cố Huyền: “Có thể ăn được rồi đó.”

“Đi lấy đĩa đi.” Cố Huyền đỏ mặt, tầm mắt mất tự nhiên chuyển qua một bên.

Hứa Thâm ăn thích đến tận xương, không để ý đến thái độ khác thường của Cố Huyền, liền ngoan ngoan đi lấy đĩa.

Rốt cuộc ăn cơm, bữa tối rất phong phú, trừ sườn hầm, còn có canh trứng cà chua, khoai tây chua cay...

“Ăn ngon quá...” Hứa Thâm một bên nhét vào miệng đồ ăn một bên cảm thán: “A Huyền, về sau ai lấy được cậu hần rất hạnh phúc đấy ...”

Cố Huyền trầm mặc không nói, hồi lâu mới trả lời: “Phải không...”

Hứa Thâm thật muốn cắt đầu lưỡi mình, ai bảo mày miệng tiện ai bảo mày miệng tiện ai bảo mày miệng tiện...

Cúi đầu yên lặng ăn cơm, ăn đến một nửa, đột nhiên nhớ tới cái gì, Hứa Thâm hét to từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Làm sao?” Cố Huyền bị làm cho hoảng.

“Cua của tôi! Sao lại quên mất nó!” Nói xong Hứa Thâm liền lao vào phòng bếp, thấy được con cua trong nước đang cố gắng bò ra ngoài.

“Yên tâm, nó một chốc không chết được, mau trở lại ăn cơm.” Cố Huyền bất đắc dĩ nói.

“Nga.” Hứa Thâm xem cua không có việc gì liền trở về bàn tiếp tục ăn cơm.

Ăn một miếng cơm, hần lại ngẩng đầu nhìn Cố Huyền: “Tôi muốn đặt tên cho nó, liền gọi Cua Cua, cậu thấy như thế nào?”

Cố Huyền mặt không chút thay đổi nhìn hần: “Cậu không cảm thấy chính mình bị một con cua chiếm tiện nghi sao?”

Hứa Thâm: “... Hay là gọi Cua Tử?”

Cố Huyền: “Lúc trước có người từng nói cậu không có năng khiếu đặt tên không?”

Hứa Thâm: “...” T T

Cuối cùng, tên của con cua đen vẫn không có, Hứa Thâm chỉ có thể tạm thời gọi nó là “Cua Đen”.

Ăn cơm chiều xong, Cố Huyền còn tranh việc rửa bát, làm cho Hứa Thâm là chủ nhà còn thấy ngượng ngùng, để báo đáp hần, Hứa Thâm quyết định... Mời hần ăn trái cây.

Thế nhưng, sự thật chứng minh, đối với nhân sĩ không biết làm đồ ăn mà nói, dao chính là đại hung khí.

“Cậu là sao thế này? Gọt hoa quả cũng có thể cắt tới tay?” Cố Huyền giúp hần cầm máu rồi dán lên băng dán vết thương.

“Không có việc gì, không phải chỉ cắt tay sao, tuyệt không đau.” Nói còn giật giật ngón tay bị thương, sau đó... Miệng vết thương lại nứt ra...

= = quả nhiên không tìm chết sẽ không chết sao...

“Đừng lộn xộn.” Cố Huyền lại giúp hần xử lý tốt miệng vết thương, dặn dò nói.

Hứa Thâm gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi trên sofa xem TV.

“Cho tôi số di động của cậu đi.” Một cái di động màu đen đột nhiên xuất hiện trước mắt Hứa Thâm.

Hứa Thâm tiếp di động, thuần thục nhập vào một dãy số, lại đưa cho Cố Huyền.

Cố Huyền tiếp lấy di động, ấn nút gọi, nhưng mà lại nghe được giọng nói như vậy: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không tồn tại.”

Hần mặt âm trầm, thiếu chút nữa không kìm được bóp nát điện thoại, thần sắc phức tạp nhìn về phía Hứa Thâm: “Cậu cứ như vậy không muốn liên lạc với tôi à?”

Hứa Thâm bị giọng nói âm dương quái khí của Cố Huyền làm cho mê man, vài giây sau đột nhiên ý thức được điều gì.

Ôi trời! Thế nhưng lại cho số điện thoại trước kia vào.

“Xin lỗi, nhầm nhầm.” Hứa Thâm nói rồi đưa tay ra, ý muốn nhập lại lần nữa.

Thế nhưng Cố Huyền lại không bằng lòng: “Nếu cậu không muốn thì thôi đi.”

Hần thu hồi di động, lạnh lùng nói: “Tôi về đây.”

Nói xong liền sải bước mở cửa rời đi.

Hứa Thâm sững sờ nhìn hần rời đi, đột nhiên cảm giác trong lòng có điểm âm ứ.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, không phải sao...

Hứa Thâm tắt TV, đi đến phòng ngủ, bật máy tính, đăng nhập tài khoản, bắt đầu viết văn.

Viết một hồi đến mười hai giờ đêm, đột nhiên cảm giác bụng hơi đói, hần đi đến phòng bếp, lấy thịt sườn còn lại lúc chiều ra.

Ăn từng miếng từng miếng một, ăn xong lại cảm giác được hai má ửng ửng.

Vì sao lại khóc?

Hứa Thâm đem cái đĩa ném qua một bên, ôm lấy đầu gối lui thành một đoàn, khóc rống chảy nước mắt.

Tuy nói nam nhi không thể rơi lệ, thế nhưng hần thật sự rất... Rất xui xẻo có được không!

Vô duyên vô cớ đi tới nơi quỷ quái này, bị người ta bắt nạt còn không làm gì được, duy nhất một người mình cho rằng có thể làm bạn tốt hiện tại cũng thấy hần đáng ghét, vì cái gì ông trời lại muốn đối xử với hần như vậy...

“Nơi này không có lấy một người tốt, đều là khốn kiếp, đại khốn kiếp!!!”

Ngoài lề:

Hứa Thâm: Tại sao tôi lại khóc?

Cố Huyền: Là hành tây, bên trong anh bỏ thêm hành tây.

Hứa Thâm: Hoá ra là hành tây... Anh lừa ai đấy? Rõ ràng lúc trước ăn đâu có khóc!

3. Chương 3: Tiền Là Vấn Đề

Khi Hứa Thâm tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên sàn phòng bếp lạnh lẽo, cả người đau nhức.

Tối buông vệ sinh rửa mặt, nhìn đôi mắt dị thường sưng đỏ, hoảng sợ.

Dùng khăn mặt bọc khối đá lạnh chườm lên mặt một chốc, nhưng vẫn như trước không có hiệu quả.

Nhìn đến thời gian, đã đến giữa trưa, bụng cũng đã đói chịu không được, từ tủ lạnh cầm túi sủi cảo ra đun.

Hoàn hảo Cố Huyền này không cầm sủi cảo về, không thì mình liền phải đói chết.

Ăn xong sủi cảo không có mùi vị gì, Hứa Thâm thu dọn bát đĩa, muốn về phòng tiếp tục viết tiểu thuyết.

“Đình đông ——” Tiếng chuông cửa vang lên.

Hứa Thâm nghi hoặc một chút, chạy tới mở cửa.

Nhưng sau khi nhìn rõ người tới, Hứa Thâm dưới đáy lòng mặc niệm, gia hỏa này tới làm cái lờ gì?

Người tới mặc áo sơ mi trắng cùng quần dài đen, nhân khuôn nhân dạng lại che giấu không được khí chất tra công, chính là Lâm Tiêu.

“Sao anh lại tới đây?” Hứa Thâm đầy mặt kinh hỉ (kinh hách) hỏi.

Lâm Tiêu tầm mắt quét một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên mặt Hứa Thâm, thần sắc lạnh lùng nói: “Vân Vân không yên lòng cậu, cô ấy muốn cậu rời khỏi khu A!”

Này này này, anh là đến kết thù sao, còn Vân Vân! Liền biết vừa gặp gia hỏa này là không phải chuyện tốt, muốn tôi rời đi, không thành vấn đề, ông đây còn không nghĩ trong này ngậy ngốc đâu!

“Hơn nữa nơi này tiền thuê nhà cũng phải trả ... Tóm lại một tuần sau tốt nhất cậu phải chuyển đi.”

Một tuần... Thật đúng là vô tình, nếu đổi thành Tống Tư Kỳ, đại khái sẽ là ——

“Chúng ta... Thật sự không có khả năng sao?” Hứa Thâm cúi đầu sắp xếp cảm xúc.

Lâm Tiêu mặt không chút thay đổi nhìn hắn, giọng nói mang trào phúng: “Cậu nói xem?”

Hứa Thâm vươn tay túm lấy ống tay áo Lâm Tiêu, ngửa đầu nhìn hắn, nước mắt đáng chết làm thế nào cũng rơi không được: “Nhưng mà, em không nghĩ rời khỏi anh.”

Được rồi, hắn thừa nhận kỹ xảo diễn xuất của mình thực kém.

Tay bị người ta lạnh lùng hất ra, Hứa Thâm thuận thế ngã xuống đất.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói: “Đừng làm như mình si tình lắm vậy, cậu hiện tại không phải có Cố Huyền rồi sao? Cho nên cậu cũng đừng lại quấn lấy tôi, lần trước là do tôi quá kinh ngạc mới có phản ứng quá khích, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào tình cảm của hai người, tóm lại, chúng ta... Kết thúc!”

Hứa Thâm dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, nhào lên ôm lấy đùi hắn: “Không phải như thế! Cố Huyền là cái thá gì, em với hắn một điểm quan hệ cũng không có, em yêu anh, chỉ yêu anh thôi!!!”

“Đủ!” Lâm Tiêu một phen đẩy hấn đi, đi tới cửa, lại quay đầu, thần sắc phức tạp nhìn hấn: “Tổng Tư Kỳ, tôi thực lòng khuyên cậu, buông tay đi!”

Lâm Tiêu đi rồi, Hứa Thâm từ trên đất chậm rãi đứng lên, tự rót cho mình ly nước, ngồi trên sofa bắt đầu tự hỏi.

Lâm tra công rốt cuộc muốn cái gì?

Tất nhiên là cái Tổng Tư Kỳ không có mà Chung Cẩm Vân lại có, kết quả vừa nhìn liền hiểu, không phải là tiền sao.

Một kẻ vì tiền có thể thương tổn người yêu hấn, đâu chỉ là tra công, căn bản chính là không bằng người! Bất quá cũng có thể lợi dụng điểm này.

Lâm tra công yêu tiền, nếu Chung thị phá sản, mà lúc ấy mình lại có tiền, Lâm Tiêu khẳng định sẽ tự dâng lên cửa.

Hệ thống chỉ nói hấn phải khiến tra công cảm động, cũng không nói dùng cái gì cảm động.

Nhưng vấn đề là, hiện tại hấn không có tiền, thậm chí ngay cả sinh hoạt phí đều là vấn đề ...

Mẹ Tổng Tư Kỳ năm kia vừa mất, về phần cha hấn, lúc hấn mới sinh đã qua đời rồi, cho nên tính cái gì được.

Như vậy, đối với trạch nam chỉ biết viết tiểu thuyết không biết gì về tài chính như hấn mà nói, muốn xây dựng tập đoàn lớn cùng đấu với Chung gia... Ha ha, vẫn là tấm xong đi ngủ đi...

Hứa Thâm gần đây thật sự là bề bộn nhiều việc, ban ngày muốn ra cửa đi làm, buổi tối còn phải vội vàng viết tiểu thuyết. Ngoài ra, còn phải vội vàng đến thành B thuê phòng, cũng tìm một công việc ổn định ở nơi đó.

Việc làm ban ngày đều là tạm thời, có khi là tại phòng ăn (nhà hàng) làm nhân viên phục vụ, có khi là tại công viên vui chơi giả trang nhân vật hoạt hình, tóm lại vì để kiếm đủ tiền thuê nhà một tuần, có cái gì hấn làm cái đó.

Lúc nhìn thấy Cố Huyền, Hứa Thâm đang làm phục vụ sinh ở một tiệm cà phê.

“Phục vụ, một ly Cappuccino một ly Latte.”

“Vâng, chờ một chút.”

Khi Hứa Thâm đem cà phê bưng qua, liền nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của Cố Huyền, đối diện là nữ sinh trang điểm xinh đẹp.

Bởi vì kinh ngạc, cà phê nóng không cẩn thận sánh ra tay, sau đó không hề nghi ngờ xảy ra bi kịch.

Cái chén tính cả khay bê cùng nhau rớt xuống đất, ly cà phê ở trong không trung xệt qua một đường cong hoàn mỹ, mắt thấy sắp hất lên đầu nữ sinh, Hứa Thâm dưới tình huống cấp bách chỉ có thể đưa tay ra chắn.

“A!” Nữ sinh thét chói tai đứng dậy: “Anh cái gã này sao lại tưởng mắt vậy!”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Hứa Thâm không ngừng nói.

“Không sao chứ?” Giọng nam trầm thấp đánh gãy lời của Hứa Thâm.

Nữ sinh lúc này mới thu hồi vẻ giận dữ, mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện: “Em không —— ”

Còn chưa nói xong lại phát hiện tầm mắt Cố Huyền đang dừng trên người phục vụ sinh kia, nụ cười nhất thời trở nên cứng ngắc.

Tay trái đột nhiên bị người kéo lấy, Hứa Thâm nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Huyền đang cau mày.

Ôi con mẹ nó? Đang hỏi mình à? Dem con gái nhà người ta vứt qua một bên như vậy?

“Không có việc gì không có việc gì...” Hứa Thâm muốn tránh khỏi tay đối phương, bất đắc dĩ đánh không lại lực cánh tay cường đại của Cố Huyền.

Cố Huyền đen mặt, lớn tiếng chất vấn: “Thương thành như vậy còn nói không có việc gì?!”

Trên mu bàn tay nổi lên bọt nước, lòng bàn tay cũng một mảnh sưng đỏ, xem ra thật đúng là bị thương không nhẹ.

Hứa Thâm nhú mày: “Tôi bị thương liên quan gì tới anh? Buông tay.”

Mẹ kiếp! Nắm đau chết tôi!

Trên tay lực lượng đột nhiên biến mất, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười lạnh: “Cậu nói đúng.”

Cố nén đau nhức trên tay, Hứa Thâm nhặt ‘di thể’ ly cà phê vỡ dưới đất lên, muốn rời đi, lại bị người kéo lấy quần áo.

“Này! Chẳng lẽ anh cứ như vậy rời đi? Anh có biết vừa rồi thiếu chút nữa anh hất cà phê nóng lên đùi của tôi, nếu để thương thành sẹo anh chịu trách nhiệm nổi không!!!”

“Tôi đã giải thích cô còn muốn như thế nào nữa?” Tiểu gia ta đây hiện tại tâm tình rất kém, liên tính cô là con gái cũng không nhẫn nổi, huống chi cà phê kia căn bản là hất lên tay tiểu gia ông đây đấy.

“Giải thích? Giải thích có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm cái gì! Gọi ông chủ các anh đến! Tôi muốn _____”

“Đủ rồi!”

Nha? Bị đoạt lời kịch.

“Anh hung dữ với em!” Nữ sinh âm ức nhìn Cố Huyền.

“Nếu không phải mẹ tôi với mẹ cô là chị em thân thiết, cô nghĩ rằng tôi rảnh đến mức theo cô đi dạo phố?” Cố Huyền cười lạnh.

“Anh... Cố Huyền anh tên khốn nạn này!!!” Nữ sinh thành công bị tức khóc, mang theo túi chạy vội ra khỏi tiệm cà phê.

Chậc chậc... Quả nhiên đàn ông một khi trở mặt đều là vô tình...

Hứa Thâm cười khổ xoa người, bưng “Di thể” rời đi, hần vẫn nên quan tâm mình trước đi, không biết bộ ly này bao nhiêu tiền...

Nhìn bóng dáng Hứa Thâm rời đi, Cố Huyền khó chịu cầm lấy di động trên bàn, đứng dậy rời khỏi tiệm cà phê.

Buổi tối về nhà đã rất muộn, tiền lương không lấy được ngược lại còn bị trừ tiền, đi một lần tới bệnh viện lại tiêu mất mấy trăm tệ, tóm lại mấy ngày nay sống rất khó khăn, kỳ hạn một tuần cũng chỉ còn lại có ba ngày.

Hứa Thâm hư thoát nằm ngửa trên giường, nằm sấp nằm sấp liền ngủ.

Đợi đến lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, nhanh chóng tắm rửa rồi đổi quần áo, sau đó lại đi ra ngoài tìm việc.

Hôm nay vận khí không tệ, vừa ra khỏi cửa liền thấy tin tuyển dụng của quán bar.

“Biết đánh trống không?”

“Không biết.”

“Biết chơi đàn guitar không?”

“Không biết.”

“Vậy cậu biết cái gì?”

“Ồm...thối tiêu.”

“Cái gì! Chẳng lẽ cậu muốn thổi tiêu trong quán rượu?!”

“Thế... Hát được không?”

“Thử hát chút đi.”

“Khụ khụ... Anh là lính quân chủng, có gì không giống với...”

“Ngừng ngừng ngừng! Cậu không biết hát mấy bài bình thường à?”

“Anh không cảm thấy bài này hát lên rất khí phách sao?!”

“Nhưng chúng tôi là mở quán rượu, không phải lập đội quân ngũ!”

“Vậy tôi đổi bài khác?”

“Được rồi.”

“Xa xa xanh thắm dưới bầu trời, sôi trào sắc trắng của mây... Đây thế nào?”

“Bài này cũng tạm tạm... vừa rồi sao cậu không hát bài này?”

“Bởi vì nó không đủ khí phách!”

“... (này hóa thắm mỹ có vấn đề) đi đi, đêm nay liền đến làm, ba buổi tối ba trăm tệ.”

“Cái gì?! Ba trăm cũng quá ít đi!”

“Ba trăm còn ngại ít, cậu cũng không phải đại minh tinh, nhưng lại là khai... Tóm lại ba trăm tệ không hơn.”

“Thêm chút đi.”

“Ba trăm rưỡi, không hơn được nữa.”

“Được rồi.”

“Đêm nay chín giờ, đừng quên.”

“Ok.”

Từ quán rượu đi ra, Hứa Thầm trở về nhà một chuyến, lại nhìn thấy một đoàn người mặc đồ đen vây quanh cửa nhà hắn.

Trời ơi?! Tình huống gì đây? Diễn Matrix sao?

Hứa Thầm quyết đoán xoay người xuống lầu, không phải là Chung Cẩm Vân kia tìm người đến đánh mình chứ? Có khả năng đấy!

Thế nhưng một tuần còn chưa tới mà? Chẳng lẽ cô ta đổi ý, quyết định diệt cỏ tận gốc?

Xem ra đầu năm nay tiện thụ cũng là nghề nguy hiểm, gánh không nổi gánh không nổi...

Vẫn trước tìm một chỗ trốn đi, quanh co lòng vòng lại về đến quán rượu kia.

“Như thế nào lại tới nữa? Hiện tại còn chưa tới chín giờ?” Ông chủ mặt non choẹt kinh ngạc nhìn hắn.

“Ách... Em phát hiện vừa rồi không xem kỹ chỗ này.” Hứa Thầm lung tung tìm lấy cớ.

“... Được rồi, tùy ý cậu.” Ông chủ mặt non choẹt bình tĩnh đại ngộ, gật đầu.

Kỳ thật, Hứa Thầm đối với người này rất ngạc nhiên, khuôn mặt giống như học sinh trung học, suy nghĩ đơn giản như học sinh tiểu học, lại là ông chủ của một quán rượu.

“Ông chủ anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“33.”

“Cái gì?”

Ông chủ hung tợn nhìn hắn: “Như thế nào? Nhìn không giống sao!”

“Không phải... Chính là trông anh thật sự là một tí cũng không già, bình thường anh dùng kem dưỡng gì mới giữ được trẻ như vậy?”

Ông chủ lúc này mới nhiều mây chuyển tình: “Anh mà cái này gọi là tổ chất trời sinh.”

Hoá ra là tổ chất trời sinh...

“OMG.” Hứa Thâm khoe miệng hơi hơi run rẩy một chút.

Cùng ông chủ mặt baby nói chuyện nửa ngày, Hứa Thâm phát hiện người này có thể lên làm ông chủ quán bar sở dĩ là do yêu tiền đến phát điên, tuy rằng hắn nhìn rất ngu, thế nhưng về phương diện tiền bạc lại tuyệt đối khôn khéo. Bất đồng với tra công Lâm Tiêu là, hắn cảm thấy tiền nhất định phải do chính mình kiếm được mới có ý nghĩa, quả nhiên là quái thai, bất quá Hứa Thâm rất khâm phục.

Trời tối, ông chủ mặt baby cảm giác cùng hắn coi như hợp ý, quyết định mời hắn ăn cơm.

Đương nhiên, Hứa Thâm cũng không chờ mong người kia mời mình đi nhà hàng ăn đồ tây.

Bọn họ chẳng qua ở quán hàng ven đường gần đó ăn một bát miến chua cay...

4. Chương 4: Chỉ Có Anh Là Không Thể

Nhìn ông chủ mặt baby điên cuồng đổ ớt vào bát miến chua cay, Hứa Thâm triệt để sợ ngây người, ăn cay như vậy mà da vẫn tốt? Đây không khoa học...

Hứa Thâm cũng là không cay không vui, nhưng bởi vì dạ dày không tốt, cho nên không dám ăn cay quá.

“Chú mà muốn nói sao, kỳ thật người trong nhà đều không thích ăn cay.” Ông chủ vừa ăn vừa hàm hồ nói.

Ồi chào? Cho nên anh là nhặt được từ thùng rác?

“Chú mà đừng nhìn anh ăn nhiều ớt như vậy, kỳ thật ăn lên một điểm cảm giác cũng không có, bởi vì vị giác không tốt lắm.” Ông chủ giải thích nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Hứa Thâm kỳ quái nói.

“Bởi vì trước đây phát sốt nên cũng hỏng vị giác.”

“Đa? Thảm như vậy?” Trực giác nói cho hắn gã này căn bản không cần đồng tình.

“Ha ha ha! Kỳ thật thảm hại hơn là người nhà của anh, mỗi lần anh ở trước mặt bọn họ ăn cái gì sắc mặt bọn họ đều rất phản kích...”

“...” Quả nhiên...

Ăn xong cơm chiều, Hứa Thâm cùng ông chủ về tới quán bar.

“Tối chín giờ còn kém nửa giờ, chú mà đi trước đổi quần áo hóa trang đi.” ông chủ mặt baby nói xong mang theo hắn đi đến phòng hoá trang.

“Tiểu Tam, giúp hắn hoá trang!” Ông chủ vào cửa liền kéo to giọng hô lên.

Hứa Thâm cực kỳ đồng tình vị kia bị gọi là “Tiểu tam”, nhất là khi nhìn thấy đối phương là một nam tử hán thân cao mét tám.

Tiểu Tam mặt không tình nguyện đi tới: “Nói bao nhiêu lần không được gọi tôi là Tiểu Tam!!!”

“Nhưng ai bảo ba anh em các người tên giống nhau vậy, tôi sẽ nhầm lẫn.” Ông chủ mặt ảm ức.

Ba anh em... Xem ra là xếp hạng lão Tam rồi.

“Kia cũng không thể gọi là Tiểu Tam!”

“Nhưng mà Tiểu Tam tương đối thuận miệng, chẳng lẽ gọi Ngô Tam? Rất khó nghe đấy...”

Ha ha ha~~ cảm giác Tiểu Tam nghe vẫn hay hơn...

Vì thế sau khi ông chủ đi rồi, Hứa Thâm nhin không được hỏi: “Ba anh em nhà anh tên gì vậy? Gọi lên rất giống nhau sao?”

“Anh cả là Ngô Tĩnh, anh hai là Kính, anh là Ngô Tiến.” Tiểu Tam mặt không chút thay đổi trả lời.

Hứa Thâm: “...” Xin hỏi có phân biệt sao...

Diễn xuất coi như thành công, ít nhất không có người chửi bới chê bai. Hứa Thâm hát ba bài, hát xong liền ra phía sau khán đài tìm ông chủ lấy tiền lương hôm nay.

“Ông chủ anh có đây không?” Hứa Thâm thấy cửa mở ra liền trực tiếp đi vào, ai ngờ lại thấy được một ít hình ảnh không thích hợp với thiếu nhi —— một người đàn ông cao lớn đang đề ông chủ trên mặt bàn cường hôn.

“Ôi chào! Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Hứa Thâm nhanh chóng bụm mặt xoay người, phía sau lại truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống.

Hứa Thâm chậm rãi quay đầu, xuyên thấu qua khe hở nhìn thấy người đàn ông cao lớn giờ phút này té trên mặt đất, sắc mặt ửng đỏ.

Không thể nào... Chẳng lẽ ông chủ mới là công? Lại là bạo lực công? Đây không khoa học...

“Nhìn cái gì vậy, còn không mau cút đi!” Ông chủ phát hiện hắn nhìn lên, nhất thời thẹn quá hoá giận.

“Em tới lấy tiền.” Thiếu chút nữa quên chính sự.

“Tiền tiền tiền! Chỉ biết tiền!” Ông chủ nói xong liền lục lợi trên người người đàn ông té ngã, lấy ví tiền, ném cho hắn một tờ có hình ông nội Mao.

Ôi con mẹ nó? Mượn gió bẻ măng à...

Hứa Thâm thu tiền lại mắt nhìn người đàn ông trên đất, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt.

Chẳng lẽ Tổng Tư Kỳ biết người này?

Lục lại trí nhớ của Tổng Tư Kỳ, Hứa Thâm trầm mặc, đây chính là thủ trưởng của Tổng Tư Kỳ, anh trai Chung Cẩm Vân, Chung Dục Dương.

“Anh ta làm sao thế?” Nhìn Chung Dục Dương vẫn té trên mặt đất không đứng dậy, Hứa Thâm đã nhận ra không ổn.

“Còn có thể làm sao, uống say ...” Ông chủ buông tay, nói xong đá người dưới chân: “Thiết ~ rượu phẩm thật là sai ...”

Hứa Thâm tựa hồ minh bạch cái gì, xem ra vừa rồi là hắn suy nghĩ nhiều, ông chủ như thế nào có thể là công...

Đi ra ngoài quán rượu, ngoài ý muốn gặp được Chung Cẩm Vân, đáng vẻ vội vàng.

“Sao mày lại ở chỗ này?” Cô ta nhíu mày, lập tức hiểu ra: “Tìm đàn ông à?”

“Hừ ~” lười cùng người như thế này so đo, Hứa Thâm xem như không phát hiện mà đi về phía trước.

Đợi đi được một đoạn, đột nhiên nghĩ đến quên hỏi có phải Chung Cẩm Vân tìm người đến đánh mình không, nhìn lại, người đã sớm đi xa.

Hứa Thâm rón ra rón rén lên lầu, ở cửa cầu thang vụng trộm nhìn quanh một chút, xác định không có ai mới dám vào phòng.

Bảy ngày trôi qua sáu ngày, nhưng mà phòng ở như trước không có lạc, trên đầu chỉ có hơn tám trăm đồng tiền, tại khu B thật sự rất khó tìm được ngay một phòng.

Hứa Thâm ở khu B đi dạo một buổi sáng, cũng không tìm được gì, thẳng đến khi hắn thấy tờ rơi thông báo tuyển dụng — tuyển trợ lý cho phòng tranh Thuần Dương.

Yêu cầu và tiền lương cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là bao ăn bao ở a!

Hứa Thâm kích động, bởi vì lúc đại học hắn học về hội hoạ, cho nên trợ lý phòng vẽ tranh cái gì hắn là không thành vấn đề đi.

Vì thế, hắn gọi điện thoại hỏi địa chỉ phỏng vấn, dùng giao thông công cộng đi tới chỗ kia.

Hứa Thâm chỉnh sửa quần áo, bới bới mái tóc hỗn loạn, gõ cửa.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng đàn ông biếng nhác.

Hắn mở cửa phòng, đây là một gian phòng chất đầy các loại dụng cụ vẽ tranh, có thể so với tạp vật gian phòng vẽ tranh, ở cửa đặt một bàn làm việc, trước bàn làm việc là một con chó lông vàng?

Ngay lúc Hứa Thâm đại ra, “chó vàng” động.

Sát! Cái gì chó vàng, căn bản chính là đầu người.

“Cậu là đến nhận lời mời?” Người đàn ông đầu vàng rục ngáp dài, hỏi.

Hứa Thâm gật đầu, qua tầng tầng chướng ngại, đi đến trước mặt “Chó vàng”, kinh ngạc phát hiện “Chó vàng” cư nhiên lại có dáng vẻ nhân khuôn nhân dạng.

“Chó vàng” từ trên ghế đứng dậy, hai tay chống đỡ bàn, tới gần Hứa Thâm, cẩn thận đánh giá hắn.

“Làm sao?” Hứa Thâm nhú mày lui về phía sau một bước.

“Chó vàng” nheo mắt, nhẹ nhàng nâng lên khoe miệng: “Cậu là cong.” Vẫn là câu trần thuật.

Sát! Anh mới là cong! Cả nhà anh đều là cong!

Đợi đã... Chẳng lẽ là do Tổng Tư Kỳ?

“Tôi không phải!” Hứa Thâm mở to hai mắt trừng hắn, cường điệu.

“Chứng minh đi.”

Loại sự tình này muốn như thế nào chứng minh... Chẳng lẽ muốn từ trên đường giờ bằng rôn biểu ngữ?

Nhìn Hứa Thâm không nói gì, “Chó vàng” lên tiếng, “Cởi quần áo ra.”

Cái cái cái...???

Hắn không phải gặp được yêu râu xanh chứ? Vẫn là lão yêu râu xanh...

“Vi, vì cái gì?” Hứa Thâm khoe miệng run rẩy, hỏi.

“Cậu không phải đến nhận lời mời sao, phải khiến tôi nhìn bản thân cậu chứ.” “Chó vàng” bày ra biểu tình “cậu là đồ ngu ngốc”.

“Bản thân á?”

“Vì muốn sử dụng tài nguyên một cách triệt để, trợ lý của tôi còn phải kiêm luôn chức người mẫu, biết không?”

Hoá ra là như vậy... Được rồi, vì nghệ thuật hi sinh một chút hắn là không có việc gì đâu.

“Chỉ thoát áo.”

“Nhanh lên.”

Hứa Thâm thân thủ chậm rãi cởi bỏ cúc áo sơ mi, một nút, hai nút...

Sau khi mở hết nút, Hứa Thâm do dự vài giây, vẫn cởi ra áo sơ mi.

“Dáng người tạm tạm... Chính là rất gầy...” “Chó vàng” nghiêm túc bình phẩm, còn lấy tay sờ sờ vai hắn.

Lúc này, cửa lại bị đẩy ra: “Anh, anh tại —— ”

Cố Huyền?!

Hoá ra đây là anh trai Cố Huyền...

“Các người đang làm cái gì!” Cố Huyền nhìn Hứa Thâm trần trụi thân trên, tay của Cố Thu Trì còn khoát trên vai hắn, sắc mặt từng chút một trầm xuống, cuối cùng biến thành cơn giận dữ.

“A Huyền sao em lại tới đây?” “Chớ vàng” không biết có phải cố ý hay không, bàn tay đang đặt trên vai Hứa Thâm trượt xuống từng chút một.

Hứa Thâm nhú mày, đang muốn đẩy móng vuốt kia ra, lại bị người đoạt trước một bước.

Cố Huyền bước nhanh lên trước đến, một phen đẩy “Chớ vàng” ra: “Cố Thu Trì! Anh dám động vào hắn tôi liền đoạn tuyệt quan hệ anh em với anh!”

“Ôi chào?” Cố Thu Trì che ngực, một bộ dáng bị thương, sau đó bắt đầu ngậm máu phun người: “Là chính hắn cởi quần áo câu dẫn anh mà...”

Ồ cái con mẹ nó?!

Hứa Thâm chỉ vào hắn, trừng mắt: “Anh —— ”

“Anh cái gì mà anh! Cậu có dám nói quần áo không phải tự cậu cởi?” Cố Thu Trì đứng lý hợp tình nói.

“Quần áo là tự tôi cởi không sai, thế nhưng —— ”

Chát!

Hứa Thâm bị tát lệch mặt phải nắm lấy cạnh bàn mới đứng vững, cúi đầu không nói lời nào, nhưng hai tay nắm chặt đến trắng nhách kia đã bán đứng hắn.

“Không có Lâm Tiêu thực tịch tịch phải không? Tịch tịch đến mức tới nơi này tìm đàn ông thượng mình, Lâm Tiêu nói không sai, Tổng Tư Kỳ cậu chính là đồ hạ lưu!” Giọng nói Cố Huyền giống như băng tuyết lạnh đến mức thấu xương.

Há, hạ lưu... Bị Lâm Tiêu nói thành hạ lưu Hứa Thâm không thấy quan trọng, bởi vì miệng chó không phun nổi ngà voi, thế nhưng nghe được người đàn ông trước mặt này nói mình như vậy hắn lại chịu không nổi, một loại cảm giác giống như bị phản bội trào dâng trong lòng, hoá ra trong mắt người mà hắn cho rằng kết bạn được lại nghĩ hắn như vậy sao?

“Không sai, tôi chính là hạ lưu, chính là người đàn ông nào cũng có thể thượng... Trừ anh ra!” Hứa Thâm ngẩng đầu cười lạnh, nhìn thẳng Cố Huyền, từng câu từng chữ nói: “Ai, cũng, có, thể, thượng, chỉ, trừ, Cố, Huyền, anh, ra!”

Nha, xem lão tử nói chết anh!

Quả nhiên, sắc mặt vốn không tốt lắm của Cố Huyền liền đen như đáy nồi.

Ngay lúc Hứa Thâm còn đang yên lặng khoái trá, đột nhiên một cổ lực lượng cường đại đem hắn đẩy ép vào tường.

Đợi đến khi Hứa Thâm phản ứng lại đã bị Cố Huyền áp ở dưới thân, hai tay bị bắt chéo sau lưng, cả người không thể nhúc nhích.

“Anh làm cái gì?” Muốn đánh người sao, lão tử nhưng không... Không sợ... Hứa Thâm nuốt nước miếng.

“Anh muốn xem cái gì gọi là chỉ, trừ, anh, ra!” Khí tức nóng rực thổi ở trên mặt, mắt thấy mặt Cố Huyền không ngừng phóng đại, Hứa Thâm bắt đầu giãy dụa, thế nhưng thân thể gầy yếu căn bản đánh không lại thân hình cao lớn của đối phương, thẳng đến...

Một đột nhiên một mảnh nóng ướt, khớp hàm bị hung hăng cạy ra, đối phương đưa đầu lưỡi tiến quân thân tốc, tại khoang miệng điên cuồng càn quét, tựa như một đầu dã thú.

Hứa Thầm cương ngạnh mở to hai mắt, trừng Cổ Huyền, đối phương lại lấy tay xoa lên mắt hấn, che đi tầm mắt.

Lực lượng trong miệng dần nhu hoà, đầu lưỡi bị đối phương nhẹ nhàng gợi lên, lẫn nhau giao triền.

Hứa Thầm cuối cùng phản ứng lại, hung hăng cắn xuống.

Mùi máu tươi dày đặc ở trong miệng tản ra, nhưng đối phương lại không hề lùi bước, như trước đây đưa đầu lưỡi Hứa Thầm không chịu buông ra.

Trời ạ! Có biết đau không, cứ nhiên còn không buông ra.

Chất lỏng trong suốt cùng tơ máu từ khóe miệng trượt xuống, nhiễm xuống ngực, một tầng vải dệt mỏng manh chắn trước ngực, cơ thể nóng rực, Cổ Huyền hình như còn ngại hai người không đủ gần, siết chặt tay phải, khiến hai người không một khe hở áp sát vào nhau.

Cảm giác được nơi nào đó cực đại cứng rắn, Hứa Thầm đại ra một lát mới cảm thấy kinh hoàng trước nay chưa có, dùng hết khí lực đẩy ra một phen.

Năng lực con người quả nhiên là vô hạn, nhất là lúc lúc hoa cảm giác được nguy hiểm... Tuy rằng không thể đẩy ra bao nhiêu, nhưng cũng thành công khiến người nào đó rời đi miệng mình.

“Anh anh anh, anh muốn làm gì?” Hứa Thầm đã sợ tới mức ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

Cổ Huyền nâng cằm hấn, lẳng lặng chăm chú nhìn hai tròng mắt đối phương, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Làm em.”

Hứa Thầm cảm giác được một vận con ngựa đang lấy vận tốc ánh sáng chạy trong đầu mình, làm cái đầu anh!!!

Môi lại bị chặn lại, lúc này là sự dụ dỗ ngoài ý muốn, mang theo khí tức của riêng Cổ Huyền.

Cảm giác được một bàn tay nóng như bàn ủi dọc theo bờ vai xoa vuốt ra sau lưng, từng chút một xuống phía dưới, đi đến phần eo, lại chậm rãi hướng về phía trước chuyển qua bụng ——

Hứa Thầm triệt để tỉnh táo lại, ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Giấy dựa trở nên kịch liệt, hấn lui ra phía sau né tránh người nào đó hôn, kêu to: “Cổ Huyền! Anh điên rồi! Mau thả tôi ra!”

“Không buông!” Giọng nói khàn khàn.

“Tôi sai rồi, anh mau buông tay, tôi nhận sai rồi còn không được sao...” Hứa Thầm cầu xin muốn trấn an người phía trên, khiến hấn ta tỉnh táo lại, Hứa Thầm thật sự hối hận, biết rõ người kia thích Tống Tư Kỳ lại còn muốn kích thích hấn, hiện tại thì hay rồi, tự làm vậy không thể sống mà...

“Đã quá muộn...” Cổ Huyền một bên hôn từ tai một đường xuống dưới một bên miệng lưỡi không rõ nói.

Sát!

Cảm giác được nguy hiểm cách mình càng ngày càng gần, Hứa Thầm bắt đầu sống chết giấy dựa, lúc đang giấy dựa tay sờ đến một vật cứng, cũng không quản là cái gì liền cầm lấy nện lên đầu Cổ Huyền.

“Argh ——” Cổ Huyền rút cuộc buông Hứa Thầm ra bưng lấy đầu, Hứa Thầm kinh ngạc nhìn mảnh vụn bình hoa trong tay, sợ tới mức lập tức buông tay.

Bình hoa rơi xuống đất, phát ra tiếng động lớn, hấn bị âm thanh này làm cho bừng tỉnh, vọt qua Cổ Huyền đang nửa dựa trên bàn chạy trốn chết.

“Chắc chắc, vì một người đàn ông mà chặt vật như vậy, ” Cổ Thu Trì lại xuất hiện ở cửa, mặt sung sướng khi người gặp họa: “Em trai yêu quý của anh à, không nghĩ tới em cũng có lúc gặp phải tình huống như thế này...”

Cổ Huyền lạnh lùng nhìn lại: “Anh cùng cậu ta là quan hệ gì?”

“Còn quan hệ gì? Em đều thấy được...” Nhìn ánh mắt cảnh cáo củ Cố Huyền, Cố Thu Trì không tiền đồ sửa lại: “Không phải là người phỏng vấn với người tới phỏng vấn sao.”

“Cậu ấy đến phỏng vấn?” Cố Huyền sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt.

“Không thì em cho là cái gì?” Cố Thu Trì nhún vai.

“Thế tại sao lại phải cởi áo?”

“Anh muốn xem xem dáng người cậu ta có thích hợp làm người mẫu hay không thôi.”

Cố Huyền nhắm mắt, một quyền nện lên tường.

“Này này này! Đừng có phá tường của anh!”

5. Chương 5: Thân Phận Máu Chó

Hứa Thầm vô tri vô giác về nhà, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại sự việc lúc nãy, không nghĩ gì khác được.

“Hò dô ta kéo kéo kéo...” Tiếng di động vang lên.

Hứa Thầm nhìn số điện thoại xa lạ, do dự không tiếp. Điện thoại của Tống Tư Kỳ rất đơn giản, trừ số điện thoại của Lâm tra công và đồng nghiệp, không có gì bạn bè gì.

Chuyển điện thoại, Hứa Thầm “Alo” một tiếng, đối phương lại không có phản ứng.

“Này? Như thế nào không nói lời nào... Sao lâu vậy? Còn ở đó không?” Hứa Thầm lại hô vài tiếng, đối diện như trước là trầm mặc, hẳn có chút không kiên nhẫn: “Không nói lời nào tôi liền cúp.”

Gia hỏa quái dị, Hứa Thầm nghĩ như vậy, đang muốn cắt điện thoại, đối phương lại mở miệng: “Tống Tư Kỳ... Là anh, anh là Cố Huyền...”

Hứa Thầm đại ra vài giây, ngón cái vừa động, cúp điện thoại.

“Nhưng sao hắn lại biết số điện thoại của mình?” Hứa Thầm nhúu mày, sau đó liền tỉnh ngộ: “Đúng rồi, ông chủ phòng tranh kia là anh trai hắn.”

Lúc này, di động lại vang, vẫn là dãy số kia.

Lại gọi nữa? Cắt luôn!

Tôi khinh, còn có xong hay không! Không kiên nhẫn tắt máy, Hứa Thầm cầm điện thoại ném lên sô pha rồi trở về phòng.

Mở ra document, tính toán tiếp tục viết văn, thế nhưng lại không thể tập trung tinh thần, càng miễn nói đến cái gì cảm hứng.

Làm hơn một giờ, hẳn tắt máy tính, đi đến phòng bếp nhìn tủ lạnh rỗng tuếch, đêm nay phải ra ngoài ăn rồi.

Ra cửa, ở quán ven đường gọi một bát mì thịt bò, lúc ăn xong thì trời đã tối.

Đi vài bước, Hứa Thầm ngừng lại, xoay người: “Ra đi!”

Người đàn ông đi đầu cũng một thân đồ đen, thế nhưng dáng người hơi gầy, phía sau là vài đại hán mặc đồ đen.

“Nhị thiếu gia.” Người đàn ông trung niên cung kính đáp: “Tần tiên sinh, cũng chính là phụ thân thân sinh của ngài, ông ấy muốn gặp ngài.”

Chưa từng có người nào đối đãi cung kính với hắn như vậy, vô luận là Tống Tư Kỳ hay là Hứa Thâm đều không có, cho nên Hứa Thâm cảm thấy là lạ.

“Đi thôi.” Hứa Thâm gật gật đầu, ý bảo ông ta dẫn đường.

Đối với biểu hiện không hề kinh ngạc của Hứa Thâm, người đàn ông trung niên liền kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm cái gì, mang theo Hứa Thâm lên xe.

Hứa Thâm ngồi trong xe trầm mặc, hệ thống đã sớm báo cho hắn biết xuất thân của mình, mới đầu còn ngạc nhiên, về sau chuyển thành kinh hách.

Tống Tư Kỳ là trưởng tử duy nhất của Tần gia, ban đầu là mẹ hắn lừa hắn nói cha hắn chết rồi. Bây giờ người của Tần gia tới đón, kỳ thật bọn họ sớm đã tới rồi, chính là đám người Matrix này.

Xe dừng trước một nhà hàng, người đàn ông trung niên thay hắn mở cửa xe, mang hắn đi vào nhà hàng.

Đi vào một gian ghế lô, Hứa Thâm không nhìn thấy một người trung niên lớn tuổi hói đầu bụng bia, mà là một người đàn ông tướng mạo anh tuấn nhìn qua như mới chỉ 27-28 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc cùng với quần kaki.

Trời ơi đây là cha của Tống Tư Kỳ à?

[Người ta cũng hơn 40 rồi!] Hệ thống thông báo.

= = Vì cái gì mà người nơi này một đám đều như yêu tinh vậy, chẳng lẽ là nguyên nhân khí hậu?

“Tiểu Kỳ, ngồi bên này.” Tần Thanh Dương mỉm cười vẫy vẫy tay với hắn, ý bảo hắn đi qua.

Hứa Thâm yên lặng tìm vị trí xa nhất ngồi xuống, không nói gì.

“Con muốn ăn gì?” Tần Thanh Dương cũng không tức giận, vẫn treo trên miệng nụ cười như gió xuân, đem menu đưa cho hắn.

Người này chính là thương nhân, ở mặt ngoài nhìn cả người lẫn vật trông có vẻ vô hại vô hại, sau lưng lại ẩn giấu một con thú săn mồi.

“Không cần, con ném qua.” Hứa Thâm lắc lắc đầu, nói.

Tần Thanh Dương cũng không có miễn cưỡng, chỉ là giúp hắn rót đồ uống.

Sau đó lại là trầm mặc, không khí có điểm xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là Tần Thanh Dương đánh vỡ không khí xấu hổ: “Thiếu chút nữa quên, cha có mua quà cho con.”

Hắn đứng dậy, lấy từ bên người một gói to, đi đến trước mặt Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhìn thoáng qua hộp quà, do dự một chút, vẫn là nhận lấy, nói cảm ơn.

Tiếp nhận quà chứng tỏ đã nhận người cha này, Tần Thanh Dương nhẹ nhàng thở ra.

Mở ra hộp quà, là một chiếc đồng hồ thiết kế tinh xảo, vừa thấy liền biết giá không hề rẻ.

“Thích không?”

Hứa Thâm gật đầu, “Trông rất đẹp.”

“Vậy thì đeo luôn đi.”

Nhìn thoáng qua Tần Thanh Dương, Hứa Thâm chậm rãi lấy đồng hồ, đeo vào tay.

Hết thấy tựa hồ đều thuận lợi, tuy rằng lần này nói chuyện từ đầu tới đuôi đều là Tần Thanh Dương hỏi còn hắn trả lời.

Gặp được chuyện như vậy, phần lớn người ta phản ứng không phải không tiếp nhận nổi thì chính là mừng rỡ mình gặp phải vận tốt, thế nhưng tình cảnh của Hứa Thâm không giống thế, hắn biết hết thấy đều

là của Tổng Tư Kỳ, hẳn không chỉ chiếm cứ thân thể người kia mà còn chiếm cứ luôn tất cả những gì thuộc về gã.

Có lẽ Tần Thanh Dương đối với hắn là thật tâm, hắn có thể thay Tổng Tư Kỳ đáp lại, thế nhưng cũng vì tự bảo vệ mình, hắn không thể hãm vào quá sâu, cho đi quá nhiều tình cảm.

Đau khổ nhất trên đời này không phải là chưa từng có được, mà là có được rồi lại mất đi.

Nói chuyện đến cuối, Tần Thanh Dương tự nhiên đưa ra ý muốn bảo hắn trở về Tần gia, Hứa Thâm không nói thêm gì liền đáp ứng, hắn cần Tần gia, cần bọn họ làm ngọn núi chống lưng để đối phó Chung thị,

Tần gia ở khu C cách khu A không xa, đi đến Tần gia rồi, cũng không khó thích ứng như trong tưởng tượng, đây là một gia đình rất ấm áp, tựa hồ không khác nhà bình thường mấy.

Tần Thanh Dương có vợ là Tiêu Lam, cũng chính là mẹ kế của Tổng Tư Kỳ, bộ dạng đoan trang thực nhả, tính cách cũng rất dịu dàng.

Tiêu Lam có hai đứa con, đứa con gái út tên là Tần Tử Yến, người còn lại là anh trai hắn, Tần Tử Hàm.

Hứa Thâm không nhìn thấy người anh trai kia của mình, nghe nói anh ta đang làm việc ở khu A, cuối tuần mới về nhà, bởi vì Hứa Thâm đến, cho nên Tần Thanh Dương bảo anh đêm nay về nhà liên hoan.

“Tiểu Hàm rất dễ ở chung, con không cần lo lắng.” Tiêu Lam như vậy nói với hắn.

Đợi đến khi nhìn thấy người anh kia, Hứa Thâm mới đồng ý tính xác thực của câu nói—— thế giới này kỳ thật rất nhỏ.

Ông chủ mặt baby hiển nhiên cũng rất kinh ngạc: “Không nghĩ tới chú mày chính là em trai anh.”

= = Hoá ra không phải nguyên nhân khí hậu mà là nguyên nhân di truyền sao...

Tần Tử Hàm nói xong đều khiến Tần gia cảm thấy kinh ngạc, không ai nghĩ đến bọn họ lại biết nhau.

Có Tần Tử Hàm quen cửa quen nẻo dẫn đường, Hứa Thâm càng nhanh thích ứng với sinh hoạt nơi này.

Hai ngày sau, Tần Thanh Dương gọi hắn đến thư phòng.

“Tiểu Kỳ, quá khứ của con cha đã điều tra qua một ít, cha biết con bỏ học đại học, cho nên hiện tại cha muốn hỏi con có muốn học nốt đại học không, dù sao hiện tại con mới hai mươi sáu, tuổi vẫn còn trẻ.”

Lúc trước Tổng Tư Kỳ không thể thi đậu vào đại học của Lâm tra công, vì truy Lâm tra công, hắn không thể không buông tay việc học của mình để X thị làm công.

Việc này Tần Thanh Dương so với hắn còn rõ ràng hơn, Hứa Thâm đột nhiên có chút lo lắng, tuy rằng hắn rất ghét Lâm tra công, thế nhưng hắn cũng không hi vọng Tần Thanh Dương phá hư kế hoạch của mình, nếu Tần Thanh Dương không cẩn thận phái người đánh chết tên kia, vậy thì hắn cũng xong game rồi!

“Không cần, con cảm giác như vậy rất tốt.” Nói đùa, hắn thật vất vả mới thoát khỏi đời sinh viên, nếu lại đi đối mặt với đồng bài thi liền tạch luôn rồi.

“Con hẳn là biết, Tử Hàm nó không có ý định kế thừa công ty, cho nên cha hi vọng con có thể học tập về phương diện tài chính, về sau kế nhận quản lý công ty.”

Hứa Thâm do dự, không biết nên trả lời như thế nào, hắn không nghĩ kế thừa Tần thị, bởi vì hắn thấy phải mình tuyệt đối không có thiên phú, Tần thị rơi vào trong tay hắn kết cục tất phá sản, hắn cũng không có tự tin nói rằng mình sẽ đập đổ được Chung thị.

“Con không cần trả lời ngay, có thể suy xét một chút.” Tần Thanh Dương thấy hắn khó xử, cũng không có bắt buộc hắn.

Trước khi rời đi, Hứa Thâm vẫn có cảm giác phải cùng Tần Thanh Dương nói chuyện Lâm Tiêu.

“Cha à, chuyện của con với Lâm Tiêu chắc cha cũng biết, con hi vọng cha đừng nhúng tay vào, dù sao đây cũng là chuyện riêng củ con và hắn.” Hứa Thâm nói như thế.

Tần Thanh Dương sắc mặt khê biến: “Tiểu Kỳ, con thích đàn ông cha cũng không nói thêm, thế nhưng cha hi vọng con không cần nghiêm túc, huống chi Lâm Tiêu kia căn bản không đáng cho con làm như vậy.”

Hứa Thâm trầm mặc một lát, nói: “Lâm Tiêu sẽ xử lý tốt.”

“Được rồi, cha tin con.”

Rời khỏi thư phòng, Hứa Thâm về tới phòng mình, nằm sắp trên giường ngẩn người.

6. Chương 6: Tiệc Sinh Nhật

Nhìn cách ăn khủng bố của Tần Tử Hàm, Hứa Thâm yên lặng cảm thấy may mắn là gã kia chỉ có cuối tuần mới về nhà ăn cơm, hần thậm chí có thể ngủ được trong không khí nồng đậm mùi đồ gia vị.

“Thứ tư tới là sinh nhật ông ngoại, lúc ấy nhớ dành thời gian tham gia.” Tần Thanh Dương nói xong lại nhìn về phía Hứa Thâm: “Tiểu Kỳ, con còn chưa thấy qua ông ngoại con phải không, ông ngoại cũng rất mong được gặp con.”

“Vâng.” Hứa Thâm gật đầu.

“Ai, hàng năm đều phải đến một lần, ông già này không cảm thấy phiền sao...” Tần Tử Hàm tại bên than vãn.

Cơm chiều xong, Tần Tử Hàm đem hần kéo đến một bên.

“Em trai Tiểu Kỳ

”

Hứa Thâm bị ngữ khí kỳ quái của hần làm cho một thân nổi đầy da gà, gã này muốn làm gì...

Tần Tử Hàm cười đáng khinh: “Ông già kia mỗi lần đều chê anh tặng quà không tốt, cho nên lần này liền nhờ em mua ~ ”

“Lần trước anh tặng cái gì?” Hứa Thâm hiếu kỳ nói.

“Ha ha ha, chính là tặng một con rùa, anh nói cho em đây không phải rùa bình thường đâu, đó là rùa ngàn năm, nghe nói đã sống hơn tám trăm tuổi.”

... Được, phỏng chừng này hóa lại bị coi khinh.

Sinh nhật người ta tặng gì không tặng lại đi tặng rùa, không bị ghét bỏ mới là lạ, này không phải mắng người ta là lão ô quy sao, thế nhưng loại sự tình này đích xác rất phù hợp với phong cách Tần Tử Hàm.

“Chuẩn bị quà không thành vấn đề a, thế nhưng...” Hứa Thâm làm cái tay bộ dáng “Trả thù lao”.

“Tiểu Kỳ ơi... Em cũng biết anh làm ăn không dễ dàng mà, Tần Thanh Dương không phải cho em một tấm thẻ tín dụng sao, tiền bên trong đừng nói mua hai phân quà, chính là mười phần cũng đủ, em coi như tặng quà gặp mặt cho anh đi~~”

Từ Tần Tử Hàm bởi vì không muốn kế thừa gia nghiệp nên cùng Tần Thanh Dương cãi nhau, sau đó Tần Thanh Dương liền không cho hần tiền nữa.

“Nói đến quà gặp mặt, có vẻ anh trai còn chưa có tặng cho em đâu?” Hứa Thâm sờ sờ cằm, nói.

“Nha? Ngày đó không phải mời em ăn bát miến chua cay sao?”

= = sát! Gã này cứ nhiên nghĩ lấy một bát miến chua cay mua chuộc mình!

“Tần Tử Hàm, anh có muốn khu A như vậy không!” Hứa Thâm chịu không nổi kêu to.

“Em trai à, em còn nhỏ, không hiểu cuộc sống khó khăn...”

“Xem hai anh em chúng mày kìa, một đám đều làm tức chết tao!” Một người đàn ông trung niên mặc tây trang thâm sắc nói, tay chỉ đứa con tóc vàng: “Mày, cả ngày không làm việc đàng hoàng, chỉ biết đến phòng tranh thôi! Nếu tao không phải người tìm mày, mày có phải là không định về cái nhà này đúng không?”

Nói xong hắn lại chỉ bên cạnh: “Còn có mày! A Huyền, mày thật sự khiến bố thất vọng, chuyện công ty mặc kệ, ra ngoài cùng người đánh nhau, còn... còn bị người đánh thành như vậy, so với anh mày chỉ có hơn chứ không có kém!”

Cố Huyền dở khóc dở cười: “Bố à, con thật sự không đánh nhau, con chỉ là... Tóm lại bố đừng xen vào chuyện của con!”

Cố Thu Trì tại một bên cười ý vị thâm trường: “Hắc hắc, này chính là sự trừng phạt vì xúc động~~”

Cố Huyền liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, không hề để ý đến hắn.

“Tóm lại hai đứa nghe đây, ngày sinh nhật ông ngoại sắp đến rồi, không cho phép ra ngoài nửa bước!”

Cố Huyền nhú mày: “Bố, con thật sự có chuyện, con cam đoan ngày sinh nhật ông ngoại nhất định sẽ trở về.”

“Không được!”

Người đàn ông trung niên rời đi rồi, Cố Thu Trì tiếp tục nói mát: “Ai, em đối với người ta như vậy, người ta đương nhiên muốn chạy rồi.”

“Kia còn không phải anh hại!” Thật sự muốn bóp chết hắn!

Cố Huyền bỏ lại hắn một người vào phòng ngủ, tựa vào trên cửa hút thuốc.

Không tiếp điện thoại, lại chuyển đi chỉ trong một đêm, thậm chí còn đổi số điện thoại di động, Tống Tư Kỳ ghét mình như vậy sao?

Kỳ thật Cố Huyền không phải không nghĩ tới chuyện buông tay, nhất là khi nghe được Tống Tư Kỳ nói với Lâm Tiêu, “Cố Huyền là cái thá gì”, cái loại đả kích này khiến hắn muốn buông tay, thế nhưng sau ngày kia hắn liền thấy mình đại khái vĩnh viễn sẽ không thể buông tay, đại khái là luyến tiếc đến tận xương tủy.

Thế nhưng vừa nghĩ đến ngày đó đối phương phản ứng kích liệt, vết thương trên đầu lại bắt đầu ầm ầm đau.

Tần lão gia sinh nhật, hàng năm đều làm rất hoành tráng, năm nay cũng không ngoại lệ, hướng chi hắn còn nhiều hơn một đứa cháu trai.

Trừ người thân họ hàng bên ngoài, còn mời tới cả mấy ông bạn già.

Hứa Thâm vốn có thói quen mặc áo phông quần ngắn đi giày thể thao lúc này lại bị bắt mặc đồ vest, thật sự có chút khó chịu, tuy rằng bị vài nhóm thân thích vây quanh tán chuyện.

Lúc Hứa Thâm đang chào hỏi một vị phu nhân, trong đại sảnh lập tức yên tĩnh.

“Là ai đó?” Hứa Thâm buồn bực hỏi Tần Tử Hàm bên cạnh.

“Còn có ai có thể hổ báo như vậy, Cố gia đó, chính là người một nhà với dượng em.” Tần Tử Hàm giải thích nói.

Hứa Thâm ở trong lòng kêu rên, như thế nào còn có thân thích, đây là muốn ép chết tiểu gia ta sao. Thế nhưng khi nhìn thấy dáng người quen thuộc kia, nghĩ cái gì cũng không thông, trong đầu chỉ còn lại một đám ngựa điên hí vang.

“OMG!” Một phen kéo Tần Tử Hàm, khom lưng trốn ở phía sau hắn: “Cho em trốn nhờ.”

“Này! Em làm sao vậy?” Hoàn hảo Tần Tử Hàm coi như có lương tâm, không né ra.

“... Nhìn thấy cái người mặc áo sơ mi đen kia không, vết thương trên đầu hẳn chính là em đánh.” Hứa Thầm chỉ tiết nói, đương nhiên vẫn lược bớt một số thứ.

Tần Tử Hàm trừng mắt, đưa tay thò ra phía sau cho người nào đó một dấu ngón cái: “Em có thể đánh Cố Huyền thành như vậy, rất trâu!”

“Vì sao lại nói như vậy?” Hứa Thầm mê man.

“Em không biết đâu, lúc hẳn mười tuổi liền biết dùng súng, khi học sơ trung cũng là cao thủ nhu đạo, mấy kẻ đồng lứa cũng không dám trêu chọc hẳn. Nghe nói lúc học đại học đã đánh tàn phế một học trưởng đắc tội với hẳn!”

“Trâu thế cơ à...” Hứa Thầm nhin không được lú lười.

“Nói xem em làm thế nào lại đi trêu chọc hẳn, còn đem hẳn đánh thành như vậy? Nếu như bị hẳn bắt được em nhất định phải chết.”

Một đường trốn trốn tránh tránh bên cạnh Tần Tử Hàm, nhiều người liền nhiều hơn một phần an toàn, có Tần Tử Hàm ở đây, Cố Huyền ít nhiều vẫn phải cố kỵ chút ít.

Thế nhưng hạnh phúc thường ngắn ngủi, không bao lâu sau, Tần Thanh Dương liền đến tìm hẳn: “Tiểu Kỳ, cuối cùng cũng tìm được con, mau cùng cha đi gặp cậu mợ nào.”

Cái gì gọi là Tình Thiên Phích Lịch, này chính là Tình Thiên Phích Lịch. Cái gì gọi mất hết can đảm, cái này chính là mất hết can đảm.

Điều duy nhất hẳn có thể làm chính là kéo tay Tần Tử Hàm: “Cha ơi, nghe nói cậu là người rất lợi hại, con có chút khẩn trương, muốn cho anh đi cùng.”

“Ha ha, con nghe ở đâu vậy, bắt quá cha cảm giác anh hai con bên đó (Cố Huyền) so với cậu con còn lợi hại hơn, bây giờ cũng ra làm quen với nó đi.” Tần Thanh Dương tựa hồ còn ngại hẳn chết không đủ nhanh, lại bổ thêm một câu.

Hứa Thầm cơ hồ là cúi đầu một đường đi qua, tay còn vụng trộm nắm góc áo Tần Tử Hàm.

“Này! Sao khẩn trương thế, có ông ngoại ở đây, hẳn ta tạm thời không làm gì em đâu, đợi lúc ra ngoài bảo Tần Thanh Dương điều cho vài bảo tiêu là được rồi.” Tần Tử Hàm an ủi nói.

Bất tri bất giác đã đến nơi, Tần Thanh Dương đột nhiên dừng lại, Hứa Thầm thiếu chút nữa không cẩn thận đập vào lưng ông.

“Tiểu Kỳ, còn không mau tới chào hỏi cậu mợ đi.” Giọng nói Tần Thanh Dương vốn rất dịu dàng giờ phút này lại trở nên vô cùng đáng sợ.

Hứa Thầm ngẩng đầu, nhìn thấy trước mắt chỉ có một nam một nữ mới nhẹ nhàng thở ra.

“Chào cậu, chào mợ.” Hẳn không dám nhìn lung tung, thầm nghĩ đánh xong bài chào hỏi liền chuẩn đi.

Ai ngờ mợ lại nắm tay hẳn không buông, khen hẳn lớn lên đẹp trai.

Hứa Thầm ở trong lòng lệ rơi đầy mặt, lần đầu tiên thống hận chính mình lớn lên sao không xấu trai đi một tí.

“Đúng rồi, A Huyền đâu, mau bảo nó lại đây làm quen Tiểu Kỳ đi.” Tần Thanh Dương đột nhiên nói.

“Ở bên kia đang chơi với Tiểu Yên đấy, tôi đi gọi nó.” Ông nói xong liền đi qua gọi Cố Huyền.

“Chào chú Tần.” Cố Huyền cùng Tần Thanh Dương chào hỏi, quay đầu nhìn Hứa Thầm vẫn đang cúi đầu.

Đại khái hôm nay Hứa Thầm mặc đồ vest, Cố Huyền cư nhiên không có lập tức nhận ra hẳn.

“Đây là con trai chú Tần vừa tìm được sao? Chào em, anh là Cố Huyền.”

Hứa Thầm nhìn ngón tay thon dài gơ ra trước mặt, hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn nụ cười đông cứng của Cố Huyền, Hứa Thâm bội phục chính mình lúc này còn có thể cười được, tuy rằng nụ cười của hắn còn cứng hơn.

“Chào anh, em là Tống Tư Kỳ.” Hắn nhẹ nhàng chạm một phát vào tay hắn, liền muốn thu về, lại bị Cố Huyền phản ứng trước gắt gao giữ lấy.

Hứa Thâm sợ tới mức lập tức rút tay về, lui ra sau một bước, đứng sau lưng Tần Thanh Dương.

“Tiểu Kỳ, anh họ Cố Huyền của con với con là bằng tuổi nhau, thế mà bây giờ nó đã đứng đầu một công ti riêng rồi, con phải đi theo học hỏi anh họ đấy.” Tần Thanh Dương nói xong lại quay đầu nói với Cố Huyền: “A Huyền, về sau phiền con giúp đỡ Tiểu Kỳ.”

Hứa Thâm cảm giác mình với Tần Thanh Dương tuyệt đối là bát tự không hợp, không thì tại sao ông ta cứ hết lần này đến lần khác đẩy hắn vào trong hố lửa vậy.

Cố Huyền mỉm cười gật đầu, ánh mắt vẫn dừng trên người Hứa Thâm cách đó không xa: “Chú Tần yên tâm, con sẽ chiếu cố Tiểu Kỳ, không bằng vài ngày nữa chú mang em đến công ti của ba con đi, con cam đoan có thể khiến Tiểu Kỳ học được rất nhiều thứ hữu dụng.”

Tôi khinh! Gã này muốn làm cái gì???

Hứa Thâm trừng mắt rồi lại đem tầm mắt dời về phía Tần Thanh Dương, nội tâm cầu nguyện.

“Ha ha, thật sự là quá tốt, chú vốn đang muốn cho Tiểu Kỳ vào công ti nào đó để học tập, có con rồi thì không cần phiền toái như vậy nữa.”

Ha ha, lão tử TM rất hối hận lúc trước không có đáp ứng đi học đại học, lão tử thà đối mặt với kỳ thi đáng sợ kia còn hơn T__T...

Hứa Thâm đầy mặt nghiêm túc nhìn về phía Tần Thanh Dương: “Cha à, con thấy vẫn là đi học ở công ty kia tốt hơn, anh họ quản lý công ty nhất định sẽ bận nhiều việc, vẫn là không nên quấy rầy anh ấy.”

Tần Thanh Dương nghe xong khó xử nhìn về phía Cố Huyền, có điểm do dự.

Cố Huyền nói một câu liền tiêu diệt hi vọng của Hứa Thâm: “Nếu là việc của Tiểu Kỳ thì con có bận mấy cũng không sao mà.”

Hứa Thâm trừng Cố Huyền, nói không nên lời, đối phương lại cho hắn một nụ cười chân thành (tà ác).

“Sáng mai cháu liền đến tiếp Tiểu Kỳ.”

“Được.”

Vì thế Tần Thanh Dương cứ như vậy đem Hứa Thâm bán đi, người này tuyệt đối không phải cha hắn, tuyệt đối không phải!

“Em xong đời ...” Tần Tử Hàm còn ghé vào lỗ tai hắn nói mát.

Hứa Thâm không thèm nhìn anh trai, quay qua nói với Tần Thanh Dương: “Cha ơi, con vắng đầu quá, con ra ngoài hít thở không khí đây.”

Thế nhưng —— “Anh đưa em đi.” Cố Huyền ban nãy còn cách xa hắn vậy mà lúc này lại đang lù lù trước mặt.

“A... Em đột nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, vẫn là không cần ——” Hứa Thâm nhanh chóng thay đổi.

Nói còn chưa xong liền bị Cố Huyền lôi cánh tay đi ra ngoài: “Em vẫn là đừng cậy mạnh, đi thôi, anh mang em đi dạo xung quanh.”

“Xem ra A Huyền rất thích Tiểu Kỳ, chưa thấy nó chủ động như thế bao giờ.” Mẹ Cố ở một bên che miệng cười.

Tần Thanh Dương cùng cha Cố đều gật đầu, chỉ có Tần Tử Hàm yên lặng vì Hứa Thâm mặc niệm.

7. Chương 7: Học Tập Là Thứ Chán Nhất

Cố Huyền lôi hần đi đến hoa viên, nụ cười trên mặt dĩ nhiên biến mất, thần sắc có chút phức tạp: “Không nghĩ tới em lập tức liền biến thành em họ anh.”

Hứa Thâm trong lòng run sợ nhìn chung quanh, phát hiện chỉ có hai người bọn họ, cảm thấy sờn tóc gáy, đây là muốn giết người diệt khẩu sao...

Hần nuốt nuốt nước miếng, không dám nhìn Cố Huyền: “Là... Đúng vậy...”

“Em hình như rất sợ anh.”

“Có...sao?”

“Em đang phát run.”

“A...đại khái là đứng lâu...chân mỏi.”

“Anh nói là giọng em.”

“Được rồi, tôi thừa nhận có một chút.”

“Vì sao?”

“Không vì sao...”

“Vì anh hôn em à?”

Sát! Thật sự là vạch áo cho người xem lưng! Còn có, cái gì mà hôn với không hôn nói trực tiếp như vậy sao?

“Có lẽ thế...”

“Ngày đó thật sự xin lỗi.” Cố Huyền đột nhiên dờ dề tài.

Mắt nhìn vết sẹo kết vảy nơi thái dương Cố Huyền, Hứa Thâm chợt dạ nói: “Không, không sao cả.

“Anh tìm em rất lâu.”

“Tôi không ở chỗ đó nữa.”

“Vậy sao đổi số di động?”

“Không có gì, chỉ là muốn bắt đầu một lần nữa.”

“Em sẽ quên Lâm Tiêu chứ?”

“Không biết nữa.”

“Tiểu Kỳ, kỳ thật anh ——” Cố Huyền đột nhiên nghiêm túc.

“Hoá ra hai đứa trốn ở chỗ này!” Một người đàn ông nhuộm tóc vàng rực, thân mặc lễ phục trắng đi tới, đánh gãy lời của Cố Huyền.

Cố Huyền nhíu mày, không kiên nhẫn nhìn hần: “Anh tới làm cái gì?”

Cố Thu Trì đem tay khoát lên vai Hứa Thâm, cười: “Đương nhiên là tới làm quen em họ rồi~”

Tuy rằng Hứa Thâm đối với Cố Thu Trì oán niệm rất sâu, thế nhưng lúc này đây vẫn muốn cảm ơn hần đột nhiên xuất hiện.

Có Cố Thu Trì can thiệp, Hứa Thâm coi như an ổn vượt qua buổi chiều này.

Yến hội chấm dứt, Hứa Thâm về nhà.

—

Cốc cốc cốc!

Một cục vo tròn trên giường lớn hơn giặt giặt, cái đầu rối bù từ trong chăn vươn ra, nhúc nhúc nói: “Ai... A...”

“Là anh!”

= =, ai biết anh là ai a!

Hứa Thầm mơ mơ màng màng từ trên giường bò xuống, đầu như ổ gà đi ra mở cửa.

“Chào buổi sáng!” Một bóng người quen thuộc tựa trên khung cửa, mặt mang nét tươi cười.

“Sập!” Hứa Thầm đóng mạnh cửa, tựa vào phía sau cửa toái niệm: “Mình đại khái còn chưa tỉnh ngủ, không thì như thế nào mới sáng sớm liền nhìn thấy gia hỏa này...”

“Anh tới đón em đến công ty.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói Cố Huyền, chứng thực hết thấy không phải nằm mơ.

Thanh tỉnh rồi Hứa Thầm vọt vào buồng vệ sinh, đánh răng rửa mặt.

Ngày hôm qua viết văn nên ngủ quá muộn, hôm nay lại bị đánh thức lúc sáng sớm, Hứa Thầm nhìn con gấu trúc trong gương, thở dài.

Dây dưa từ trong phòng đi ra, phát hiện Cố Huyền cư nhiên còn đứng ở cửa.

“Đi thôi.” Nhận mệnh buông xuống đầu, xuống lầu.

“Tiểu Kỳ, dậy rồi à? Mau tới ăn sáng.” Tiêu Lam đứng cạnh bàn gọi hân.

Hứa Thầm lắc đầu: “Con không ăn.”

Nhưng không phải vấn đề thời gian, mà là Hứa Thầm hoàn toàn không có thói quen ăn sáng.

Cố Huyền đi phía sau khẽ nhủ mày, không nói gì.

Lên xe rồi, Hứa Thầm dại ra nhìn cửa sổ, không bao lâu mí mắt liền bắt đầu đánh nhau.

Xe chậm rãi dừng lại, Cố Huyền quay đầu nhìn người bên cạnh ngủ không biết trời trăng gì hết.

Mái tóc hơi rối rũ xuống trên gương mặt trái xoan, lông mi dài cong dưới ánh mặt trời như tạo ra cái bóng che lấp đôi mắt, môi khẽ nhếch, hô hấp nhẹ nhàng.

Cố Huyền cúi người, vụng trộm tại khóe miệng hân ẩn xuống một nụ hôn, ngẩng đầu, lộ ra ý cười dịu dàng.

Vươn ra một ngón tay chọc chọc má hân, Hứa Thầm rớt cuộc mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Tỉnh?” Cố Huyền giúp hân tháo dây an toàn, xoa xoa đầu hân: “Xuống xe đi.”

Hứa Thầm sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Cố Huyền một cái, chải chải tóc, xuống xe.

Sau khi nhìn thấy cửa hàng McDonald, Hứa Thầm hơi nhếch miệng cười: “Anh đừng nói với em nhà anh mở cửa hàng McDonald.”

Cố Huyền cười khê: “Không phải em chưa ăn sáng sao.” Nói xong lôi kéo tay hân vào cửa.

“Em thật sự không muốn ăn...” Hứa Thầm nhúc nhúc nói.

“Bữa sáng nhất định phải ăn.” Cố Huyền không để ý hân phản đối.

Rơi vào đường cùng, Hứa Thầm đành phải ăn bữa sáng.

Nhà Cố Huyền đương nhiên không mở cửa hàng McDonald, trong trí nhớ của Tổng Tư Kỳ trước kia, nhà họ Cố hình như mở công ti kỹ thuật điện tử, chuyên môn nghiên cứu điện tử khoa học kỹ thuật.

Vào công ty, cùng Cố Huyền đi đến văn phòng hân.

“Buổi chiều hai giờ có hội nghị, đến lúc đó em đi theo anh, mặt khác thời gian còn lại em ở trong phòng làm việc của anh xem tài liệu, có cái gì không hiểu cứ tới hỏi anh.”

Cố Huyền sai người đặt thêm một cái bàn trong phòng làm việc của mình, để Hứa Thầm học tập.

Nhìn trước mắt toàn chữ và chữ, Hứa Thầm có chút choáng, thật vất vả làm ra tư thế như xem tiểu thuyết, nhìn một đoạn phát hiện rõ ràng mình biết hết tất cả các chữ trong này, nhưng sau khi ghép thành câu liền hoàn toàn không hiểu, yên lặng cảm thán một câu “Trung văn bác đại tinh thâm”, Hứa Thầm lại cúi đầu xem tư liệu.

Nửa giờ sau, Hứa Thầm ngáp liên hồi, lại bắt đầu mệt rũ rời.

“Cốc cốc cốc” tiếng đập cửa đuổi đi sâu ngủ.

“Cố tổng, cà phê của anh đây.” Đi vào là một tao niên bộ dạng xinh đẹp.

(Tao=lãng lợ)

Tuy rằng tao niên diện mạo không tồi, thế nhưng Hứa Thầm chú ý một thứ chính là cái tay đang cầm tách cà phê của hắn —— Lan Hoa Chỉ?

Được rồi, chúng ta không nên kỳ thị người ta...

“Như thế nào là cậu?” Cố Huyền nhíu mày.

“Nga, hôm nay chị Trần có chuyện xin phép nghỉ.” Đột nhiên phát hiện giọng nói tao niên có chút lạ.

“Đem cà phê để qua bàn bên kia.” Cố Huyền chỉ vào bàn làm việc của Hứa Thầm.

Tao niên kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thầm, hiển nhiên không phát hiện trong phòng còn có người thứ ba.

Ha ha, cảm giác tồn tại của mình thấp quá...

Tao niên đem cà phê để trên bàn hắn, thu hồi tay hoa lan, có vẻ tùy ý đáp lời: “Cậu là trợ lý của Cố tổng?”

“Anh thấy giống à?” Hứa Thầm nhin không được cười khê.

Tao niên đột nhiên hấp khí, rồi rầm: “Chẳng lẽ cậu là...”

Nha? Anh đang nghĩ cái gì vậy?

“Tiểu Trương, làm xong việc rồi thì ra ngoài đi.” Cố Huyền mở miệng đánh gãy lời trao đổi của hai người.

Nhìn cái vị tao niên tên Tiểu Trương kia cơ hồ là lệ rơi đầy mặt rồi đi, Hứa Thầm đột nhiên ý thức được, tên này không phải là thích Cố Huyền chứ?

Ha ha, vì sao thế giới này lại có nhiều người thâm mến đến rối loạn như thế chứ...

Uống cà phê, cuối cùng chịu đựng qua buổi sáng.

“Đi ăn cơm đi.”

Hứa Thầm từ trong đóng tài liệu ngẩng đầu lên, ánh mắt đại ra nhìn hắn thật lâu, gật đầu.

“Mệt rồi thì đừng xem nữa.” Nhìn Hứa Thầm có bộ dạng này, Cố Huyền có chút đau lòng.

“Không có việc gì không có việc gì, đi ăn cơm đi.”

“Em muốn ăn cái gì, cơm Tây hay là cơm Trung?” Ở trong thang máy, Cố Huyền hỏi.

“Đi? Căn tin ở công ty anh còn có cơm Tây?” Hứa Thầm kinh ngạc nhìn hắn.

“Em muốn đi căn tin ăn?”

“Chẳng lẽ không phải ăn ở căn tin sao?”

“Vậy thì đến căn tin.”

Hứa Thầm chỉ muốn biết căn tin của công ty khoa học kỹ thuật lớn nhất nước Z có khủng bố như căn tin của trường đại học hay không, đồ ăn trong căn tin của trường đại học quả thật rất khủng bố, bí ẩn ở chỗ người vĩnh viễn sẽ không biết từ trong đó ăn ra cái gì, cho nên đồ ăn ở căn tin bị liệt vào loại trừ lỗ, món

cay Tứ Xuyên, món ăn Quảng Đông, mì Dương Xuân tám món chính hệ bên trong chỉ còn một món chính hệ.

Trên thực tế, không hổ là công ty lớn, rõ ràng là căn tin lại trang hoàng giống như khách sạn, căn tin trường đại học liền thua thất bại thảm hại.

Đi chưa được mấy bước, Hứa Thâm phát hiện trong căn tin cơ hồ tất cả mọi người đều đang nhìn hắn... Được rồi là Cố Huyền phía trước hắn.

Chắc chắc, hắn biết Cố Huyền là rất đẹp trai, thế nhưng tiểu gia cũng không kém a, vì sao không ai nhìn tôi hết vậy?

Thế nhưng Hứa Thâm liền phát hiện không thích hợp, bởi vì hắn thấy được sự kinh ngạc trên mặt rất nhiều người.

Hoá ra tiểu tổ tông này lần đầu tới đây ăn cơm.

Gọi đồ ăn, tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống ăn cơm.

“Cố tổng? Sao anh tới chỗ này? Tình cờ quá...”

Hứa Thâm thiếu chút nữa nghẹn chết, nghe tới giọng nói làm người ta khó quên này, da gà liền rơi đầy đất.

“Tôi ngồi đây được không?”

Không phải anh ngồi rồi sao...

Hứa Thâm một bên ở trong lòng phỉ nhổ, một bên yên lặng ăn canh.

“Cố tổng, khoai tây thịt bò này ăn ngon lắm, anh ăn thử xem.”

Nhìn Tiểu Trương đem thịt bò trong bát toàn bộ gấp vào trong chén của Cố Huyền, Hứa Thâm càng thêm khẳng định suy đoán kia của mình.

Bất quá, người này như thế nào có thể ăn đồ người khác ném qua.

Quả nhiên nhìn thấy người nào đó nhú mày, lẳng lặng nhìn thoáng qua Hứa Thâm, gấp lên một khối khoai tây, nhét vào trong miệng.

Nha? Cư nhiên ăn...

Một bên Tiểu Trương tao niên còn đang đông lạnh, không ngừng cố gắng.

Giật mình qua đi, Hứa Thâm lại cúi đầu yên lặng ăn cơm.

“Cố tổng, món này cũng không tệ đâu.”

Con trai à, cuối cùng mày cũng chỉ có thể ăn canh ...

“Không cần.” Lần này lại là lạnh lùng từ chối.

Da? Chẳng lẽ Cố Huyền chỉ thích ăn thịt không thích dùng cơm? Kén ăn không tốt đâu.

Một bữa cơm cứ như vậy trôi qua, một người cúi đầu yên lặng ăn cơm, một người không ngừng gấp đồ ăn, một người lạnh lùng từ chối.

Ba người cùng nhau đi ra khỏi phòng ăn, lúc này —— “Người yêu ơi anh chậm rãi bay..”

Ha ha, tiếng chuông quái dị quá...

Chỉ thấy Tiểu Trương tao niên lục túi quần, như thế nào cũng lúc không ra, ai khiến hắn mặc quần bò mua ở taobao làm gì.

“Bộp ——” di động rơi, thuận tiện rơi ra mấy đồng tiền xu.

“A, tiểu cơ cơ của tôi!” Tiểu Trương tao niên thét chói tai.

= = vì mao dất lừa thuê hảo đáng khinh...

Ý thức được lời nói của mình mang nghĩa khác, Tiểu Trương mặt đỏ lên, không khí trở nên có chút xấu hổ. Hứa Thâm giúp hắn nhặt lên di động cùng tiền xu, đưa cho Tiểu Trương, nói đùa để điều hoà không khí: “Ha ha, di động rơi đủ thảm, ngay cả phí cũng rơi ra ...”

Cố Huyền: “...”

Tiểu Trương: “...”

Hứa Thâm: “...” Không buồn cười sao?

8. Chương 8: Hôn Lễ Của Lâm Tra Công

Qua vài ngày học tập, Hứa Thâm phát hiện mình thật sự không có tài học quản lý, đại khái là trước đều dùng đến tế bào nghệ thuật, mặc dù tế bào nghệ thuật của hắn cũng không có mạnh lắm...

Cố Huyền nói chỗ nào không hiểu cứ việc hỏi, thế nhưng Hứa Thâm tình nguyện hỏi cha già nhà mình cũng không tình nguyện đi hỏi hắn. Cho nên, tiến độ học tập cực kỳ thông thả.

Tiểu Trương mỗi ngày đều đến gây rối Cố Huyền, Hứa Thâm nhìn ra được hắn là thật tâm thích Cố Huyền, không phải vì tiền bạc hoặc là địa vị cái gì. Nếu xem nhẹ tính cách của ông anh kia mà nói, Cố Huyền cùng anh ta một chỗ kỳ thật cũng rất ổn.

Cho nên, Hứa Thâm tự cảm thấy mình phải thông náo cho Cố Huyền, để hắn rõ ràng thâm mến một tiện thụ là không có tiền đồ, nhất định sẽ bị tổn thương.

Tìm một buổi chiều không bề bộn nhiều việc, Hứa Thâm bưng cà phê, đi tới trước bàn làm việc của Cố Huyền.

“Làm sao?” Cố Huyền tầm mắt chuyển từ màn hình màn hình qua khuôn mặt hắn.

“Cho anh uống.” Dem cà phê để trên bàn, Hứa Thâm trong lòng cân nhắc nên mở miệng thế nào.

Bưng cà phê lên uống một ngụm, Cố Huyền mỉm cười nhìn hắn: “Bỗng dưng lại ân cần, không phải cướp chính là trộm, nói đi, chuyện gì?”

Há? Tiểu gia ông đây đang giúp anh, lại còn nói tôi không phải cướp chính là trộm, thật sự là lòng tốt lại bị bóp méo thành lòng lang dạ thú...

“Khụ khụ, ” Hứa Thâm nghiêm túc nhìn hắn: “Là như vậy, anh hẳn là biết đứa nhỏ Tiểu Trương thích anh đi?”

Cố Huyền nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe miệng, ý vị thâm trường nói: “Biết thì thế nào?”

Hứa Thâm sắp xếp lại ngôn ngữ: “Kỳ thật ý, Tiểu Trương này rất tốt, bộ dạng cũng không tồi...”

Ý cười trên mặt Cố Huyền dần dần biến mất, mặt không chút thay đổi: “Em muốn nói cái gì?”

“Nhận anh ta đi.” Ngữ khí thản nhiên, giống như đang nói “Hôm nay thời tiết đẹp quá”.

Dời ánh mắt, không dám nhìn sắc mặt âm trầm của Cố Huyền.

“Vậy còn em?” Giọng nói có chút nặng nề.

Hứa Thâm lộ ra biểu tình khó hiểu: “Em làm sao?”

“Em hẳn là biết anh thích ai!”

“Em...” Nhìn ánh mắt Cố Huyền thoáng chút chờ mong, Hứa Thâm không đành lòng, nhưng vẫn phải nói ra lời mình muốn nói: “Cố Huyền, chúng ta không có khả năng.”

Cố Huyền thất vọng, đè nén nội tâm lửa giận, tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

“Chúng ta là anh em bà con.” Trực giác của Hứa Thầm cảnh báo rằng lúc này nhắc tới Lâm Tiêu thật không sáng suốt.

Đổi lại là đối phương cười nhạo: “Gạt người.”

Cố Huyền đứng dậy đi đến trước mặt hắn, thân thủ xoa cổ hắn, Hứa Thầm thầm kêu không ổn, khẩn trương nhìn hắn: “Anh định làm cái gì?”

May mà Cố Huyền không có tiến thêm một bước, chỉ dùng cặp mắt vì ám tàng lửa giận mà càng thêm thâm u nhìn Hứa Thầm: “Là vì Lâm Tiêu.”

Nếu tình huống đã phát triển theo hướng không thể vãn hồi, Hứa Thầm cảm giác nên dứt khoát triệt để, quyết liệt nói: “Không sai, cả đời này em chỉ yêu mình Lâm Tiêu, cho nên anh buông tay đi.”

Cố Huyền trầm mặc một lát, lại mở miệng: “Tiểu Kỳ, có một số việc cũng không thể chắc chắn, nhất là tình cảm.”

Sẽ dời tình biệt luyến thì còn gọi gì là tiện thụ?

“Không, điểm này em có thể khẳng định, em —— ”

“Đừng nói nữa!”

Nhìn gân xanh đầy trên trán hắn, Hứa Thầm phát lạnh, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cố Huyền từ từ bình tĩnh lại, hắn cũng không muốn lại đem người trước mắt dọa chạy, thu hồi tay đặt trên cổ hắn, thay hắn sửa sang tóc: “Tiểu Kỳ, cho chúng ta một chút thời gian có được không?”

Hứa Thầm liên vội gạt đầu, tuy rằng có thể triệt để kết thúc là chuyện tốt, thế nhưng sinh mạng cũng là đáng quý.

“Ngoan.” Sờ sờ đầu của hắn, Cố Huyền mỉm cười.

“Em... Em đi WC...” Nhanh chóng trốn đi...

“Ừ đi đi.”

Nhìn hắn hốt hoảng rời đi, Cố Huyền thu hồi nụ cười, vốn cho rằng có thể từ từ đợi, hiện tại xem ra, không đợi được nữa rồi.

Phòng ăn của A thị, một nam một nữ ngồi đối diện.

“Sao Cố tổng lại rảnh rồi tìm tôi.” Chung Cẩm Vân lắc lắc ly rượu trong tay, hỏi.

“Muốn bàn với cô chuyện Lâm Tiêu.” Hắn đi thẳng vào vấn đề nói.

Vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, “Anh muốn gì?”

“Tôi hi vọng hai người có thể lập tức cử hành hôn lễ, càng nhanh càng tốt.”

“Vì Tổng Tư Kỳ.”

“Chuyện này với cô hay với tôi mà nói không phải là đều có lợi sao?”

“Cố tổng thật sự là nặng tình...Được, thành giao!”

Từ sau khi nói chuyện cùng Cố Huyền, Hứa Thầm vẫn có chút lo lắng, thế nhưng khi nhìn thấy đối phương trước sau như một vẫn không tỏ thái độ gì, hắn hơi chút nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu nghiêm túc đi theo Cố Huyền học kỹ năng quản lý công ti. Vậy thì đoạn đường tắt này sẽ dễ đi hơn. Sau đó tiếp nhận Tân thị, lật đổ Chung thị, đoạt lại tra công, cuối cùng là trở về.

Về tin tức Lâm tra công ba ngày sau sẽ kết hôn, hắn đọc trên báo mới biết, chung quy Chung thị rất nổi ở thành X này.

Hứa Thầm ngâm mình nước lạnh một đêm, cuối cùng thành công nhập viện.

Nằm ở trên giường bệnh, đeo bình truyền dịch, Hứa Thầm nghĩ rằng sớm biết đổ bệnh thì được cho thêm một điểm, bỏ qua hôn lễ luôn.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, hân vội vã thu hồi mặt than.

“Cả ngày em đã không ăn cái gì rồi.” Cố Huyền mang bình giữ nhiệt đi vào.

“Em không đói bụng.” Hứa Thầm quay đầu nhìn khung cảnh tươi đẹp ngoài cửa sổ, nét mặt đau thương.

Một phút, hai phút, năm phút qua đi ——

Được rồi, mình thua...

Hứa Thầm quay đầu, một phen hất bát, canh cá rơi vãi đầy đất.

“Đã nói em không đói bụng anh nghe không hiểu sao?” Hứa Thầm khó chịu hét lên, nội tâm run sợ, yên lặng cầu nguyện Cố Huyền đại nhân đừng chấp tiểu nhân, trăm ngàn lần phải thông cảm cho nhân sĩ thất tình a...

Cố Huyền lẳng lẳng nhìn hân vài giây, nhặt bát trên mặt đất lên, dùng khăn tay lau sạch sẽ rồi rút một chén canh đưa cho hân.

...

Tại sao lại phải cố chấp như thế?

Chính lúc Hứa Thầm rối rắm có nên tiếp tục giả vờ đau khổ hay không, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, đi vào là Tần Thanh Dương.

Rốt cuộc giải phóng T_T...

“Đây là làm sao?” Tần Thanh Dương nhìn trên mặt đất đầy canh rơi rớt, hỏi.

“Không có gì...” Cố Huyền mắt nhìn Hứa Thầm, nói: “Không cần thận làm rơi xuống đất mà thôi.”

Tần Thanh Dương đại khái cũng hiểu được cái gì, mặt nghiêm túc nhìn về phía Hứa Thầm: “Tiểu Kỳ, con thế nào lại có thể đập hư linh tốt của anh họ con như thế?”

“Con đã nói con không đói bụng đói chết cũng sẽ không ăn!” Hứa Thầm một phen kéo ống kim truyền dịch trên tay, cuồng loạn đem gối đầu chặn toàn bộ ném xuống đất.

“Tiểu Kỳ!” Tần Thanh Dương bắt lấy hai tay hân, hét to: “Con bình tĩnh lại đi!”

“Sao có thể bình tĩnh! Vì sao! Vì sao hân muốn kết hôn nhanh như vậy! Vì sao!” Hứa Thầm ôm đầu giập tóc mình, vì nhiệm vụ, lần này hân thật sự liều mạng!

Ôi chao! Xuyên đáng chết, đến nơi này còn chưa tới một tháng liền bị bạt tai hai lần, lần này cũng là cấp cao a!

“Con tỉnh táo lại cho cha đi!” Tần Thanh Dương tràn ngập lửa giận rốt cuộc bùng nổ: “Con có nhớ mình từng nói gì không! Con từng nói sẽ xử lý tốt chuyện Lâm Tiêu, bảo cha đừng nhúng tay, hiện tại thì sao? Con xử lý tốt à? Con là như thế này xử lý? Tiểu Kỳ con thật sự là khiến cha thất vọng!”

Tần Thanh Dương ông quả thực là khốc tể! Thôi được rồi cứ như thế này, để bảo táp tới càng mãnh liệt chút

~Hứa Thầm ôm lấy đầu gối, đem đầu chôn nhập giữa hai chân.

Tần Thanh Dương quay đầu nói với Cố Huyền vẫn đứng một bên yên lặng nhìn Hứa Thầm: “A Huyền, phiền con đi gọi bác sĩ.”

Cố Huyền gật đầu, đi ra ngoài.

Tần Thanh Dương vỗ vỗ vai Hứa Thầm: “Tiểu Kỳ, đôi mắt hiện thực đi, Lâm Tiêu nó căn bản không yêu con.”

Hứa Thầm dự tính không sai biệt lắm, ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hấn: “Con xin lỗi...”

“Không có việc gì.” Hai người đoàn.

Đợi đến khi Cố Huyền gọi bác sĩ tới, Hứa Thầm đã bình tĩnh trở lại.

Một lần nữa đánh lên từng chút, Hứa Thầm vươn tay không chút lực tiếp nhận canh cá.

Ai, diễn lâu như vậy mau mệt chết, cuối cùng cũng có canh cá uống... Uống thôi uống thôi

~Uống xong canh cá là có thể ngủ, Hứa Thầm đột nhiên có loại cảm giác sinh bệnh thật tốt.

Ngày kết hôn của Lâm tra công, Hứa Thầm cùng Cố Huyền tới dự.

Trong giáo đường ngồi đầy nam nữ già trẻ, ở hàng ghế cuối cùng có ít người ngồi, Hứa Thầm mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Lâm tra công đang đeo nhẫn cho cô dâu.

Lặng lặng xem xong hôn lễ, Hứa Thầm đứng dậy đi ra khỏi lễ đường, Cố Huyền yên lặng đi theo phía sau, mãi cho đến khi ra đến tiệc cưới ngoài trời.

Hứa Thầm tìm vị trí ngồi xuống, tiếp tục nhìn chằm chằm Lâm tra công.

Đại khái là ánh mắt của hấn quá mức sắc bén, Lâm tra công cứ nhiên quay đầu.

Trong nháy mắt nhìn thấy Hứa Thầm, vẻ mặt Lâm Tiêu trở nên không vui, cùng bằng hữu bên cạnh nói vài câu liền đi tới bên này.

“Sao cậu lại tới đây?” Lâm tra công sắc mặt rất khó coi, đúng như hấn đoán.

Hứa Thầm đứng dậy, vốn định nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, thế nhưng biểu tình như vậy thật sự rất khó làm, vì thế liền từ bỏ, đổi thành khuôn mặt không chút thay đổi nhìn hấn: “Đến chúc phúc cho hai người.”

Lâm tra công hiển nhiên không nghĩ tới hấn sẽ như vậy nói, sững sờ một chút, sau đó lãnh đạm nói: “Cám ơn.”

Sau đó, tầm mắt Lâm Tiêu chuyển qua Cố Huyền phía sau Hứa Thầm: “Xem ra hai người ở cùng nhau.”

Cái Hứa Thầm muốn chính là phản ứng như thế này, hấn ở trong lòng âm thầm nói.

“Anh hiểu lầm, là cha em bảo anh ấy đi cùng em, bây giờ anh ấy là anh họ em.” Hứa Thầm lập tức làm sáng tỏ.

“Cha cậu? Anh họ?” Lâm tra công có chút kinh ngạc, hiển nhiên không biết thân phận Tống Tư Kỳ, xem ra Chung Cẩm Vân giấu quá tốt.

“Anh còn không biết sao? Hiện tại em là nhị thiếu gia của Tần gia.”

Lâm tra công biểu tình trở nên phấn khích, rồi biến thành khiếp sợ cuối cùng là hối hận... Đây là biểu tình gì... Được rồi, dù sao phức tạp là được rồi.

“Thật sự là không ngờ được.” Lâm tra công ngượng ngùng nói.

“Đúng vậy.”

Lâm tra công đi rồi, Cố Huyền đi đến trước mặt hấn, mặt không chút thay đổi nhìn hấn: “Vì sao lại nói cho anh ta?”

“Như vậy anh ấy sẽ trở lại bên cạnh em.”

“Anh tưởng em đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Đúng là em đã nghĩ thông, em không quên được anh ấy.”

“Vậy nếu anh ta trở về bên cạnh em thì thế nào? Anh ta chỉ vì tiền của em.”

“Em biết, thế thì sao, không chiếm được trái tim của anh ấy em cũng phải chiếm được thân thể anh ấy.”

“Em điên rồi...”

“Không sai.” Hứa Thầm gật đầu, vòng qua Cố Huyền chỉ vào đám người trên bãi đất trống: “Xem, bên kia có dàn nhạc.”

“Em lại muốn làm gì?” Cố Huyền nhú mày, giữ chặt hân.

Hứa Thầm quay đầu: “Em chỉ muốn hát mà thôi.”

Tránh tay Cố Huyền, Hứa Thầm chạy đến đám người kia: “Có thể cho tôi mượn microphone được không?”

Nhìn đội trưởng dàn nhạc gật đầu, Hứa Thầm cầm lấy microphone đi đến trước mặt chư vị tân khách: “Các vị thân mến, tôi là bạn của Lâm Tiêu, ở trong này, vì chúc phúc cho lão bằng hữu, tôi muốn hát tặng cho anh ấy một bài, chính là— Vì yêu cuồng si!”

Phía dưới vang lên một trận hoan hô, mắt nhìn thần sắc phức tạp của Lâm tra công và sắc mặt xanh mét của Chung Cẩm Vân, Hứa Thầm mỉm cười ý bảo dàn nhạc có thể bắt đầu.

“Em từ mùa xuân đi tới

Anh lại là thu khuyết muốn phân ly

Không thể vì anh ưu thương

Nhưng tâm tình vẫn đau đớn

Vì sao lại như thế

Trong lòng em đau đớn vì anh

Chỉ muốn hỏi anh có chấp nhận không

Đi cùng em đến nơi thiên trường địa cửu

Nếu tình yêu đau thương như vậy

Vì sao không để em chia sẻ

Anh cũng không hỏi

Anh cũng không trả lời

Tại sao anh lại như vậy

Nếu muốn hỏi anh có dám không

Giống như anh từng nói yêu em như thế

Nếu muốn hỏi anh có dám không

Giống như em yêu anh cuồng si đến vậy

Nếu muốn hỏi anh có dám không

Giống như anh từng nói yêu em như thế

Giống như em yêu anh cuồng si đến vậy.”

Hi vọng chỉ số thông minh của Lâm tra công không thấp, có thể minh bạch nỗi khổ tâm của Hứa Thầm, mau tới mau tới, bao ăn bao ở này ~

9. Chương 9: Bắt Cóc

Đợi đến khi Hứa Thầm trở lại khu nghỉ mới phát hiện Cố Huyền không có ở đây, hần lấy di động ra, do dự một chút vẫn gọi đi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang có cuộc trò chuyện...”

Xem ra là đi gọi điện thoại, Hứa Thầm ngồi xuống ghế, đợi rất lâu cũng không đợi được hần trở về.

Đợi đến khi có chút không kiên nhẫn, Hứa Thầm gửi một tin nhắn liền cầm áo khoác trên ghế, tính toán rời đi, còn chưa đi hai bước liền bị người ngăn lại.

Nhìn hai người đàn ông xa lạ, Hứa Thầm khẽ nhíu mày: “Các người có chuyện gì?”

Một người đàn ông trên khoeo mắt có một vết sẹo trả lời: “Lâm tiên sinh muốn gặp ngài.”

“Lâm Tiên?”

“Đúng vậy.”

“Đi thôi!”

Cứ như vậy, Hứa Thầm cùng bọn họ đi tới một khách sạn không xa nơi tổ chức hôn lễ lắm.

Khách sạn?!

Ồi chào?! Tra công chết tiệt không phải muốn cùng mình lên giường chứ?

Hứa Thầm đình hạ cước bộ, “Ha ha” cười: “Tôi đột nhiên nhớ tới còn có chút việc, ngày sau nói tiếp...” Vừa nói vừa lui lại mấy bước, cân nhắc nên trốn như thế nào.

“Không kịp rồi.” Gã mặt sẹo cười âm hiểm.

Ót bị đánh một quyền, Hứa Thầm cảm giác trước mắt bỗng tối mịt, hôn mê bất tỉnh.

Khi Hứa Thầm tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, tay chân đều bị trói chặt, không thể nhúc nhích.

Tầm mắt quét một vòng, đại khái là phòng khách sạn, nhớ lại những gì xảy ra lúc trước, Hứa Thầm dưới đáy lòng chửi rủa tám họ tổ tiên nhà Lâm tra công.

Tại sao lại phải chửi trong lòng? Bởi vì miệng của hần bị chặn...

Cửa đột nhiên mở ra, tiến vào là ba người, hai gã bắt cóc mình đi trước, hai người tại cửa một tả một hữu đứng canh.

Tư thế này, hình như là boss muốn lên sàn rồi, nhưng người vào lại là phụ nữ —— Chung Cẩm Vân?

Như thế nào là cô ta? Chẳng lẽ Chung Cẩm Vân mới là trùm cuối?!

Cô ta còn mặc váy cưới cô dâu, hình như mới từ tiệc cưới bên kia đi đến.

“Ô ô ô...” Sát! Thiếu chút nữa quên miệng bị chặn, hoàn toàn nói không ra lời.

Chung Cẩm Vân mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt hần, ở bên giường ngồi xuống: “Vì sao?”

“Ô ô ô...” Vì sao cái gì?

Cảm giác trên cổ một trận lạnh lẽo, Hứa Thầm cúi đầu nhìn, bắt đầu dùng lực giãy dụa.

Mẹ ơi! Con đàn bà này muốn giết hần.

Dao dọc theo cổ đi đến hai má: “Tao vốn định bỏ qua cho mày, nhưng mày xem mày làm gì đi? Cố tình muốn tới phá hoại hôn lễ của tao!”

“Ô ô ô...” Có gì từ từ nói từ từ nói...

“Hiện tại tao hối hận rồi ...” Ánh mắt của cô ta trở nên âm ngoan: “Mày biến mất tao mới có thể an tâm.”

“Ô ô ô...” Nơi này thật đáng sợ, mẹ ơi con muốn về nhà T-T...

“Bất quá, trước khi mày biến mất, tao có một món quà tặng cho mày.” Chung Cẩm Vân đột nhiên lộ ra nụ cười kinh dị.

Hứa Thầm dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết món quà này cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhìn trước mắt đột nhiên xuất hiện một ống tiêm, hần mở to hai mắt nhìn.

Này TM là cái gì?! Sẽ không phải virus chết người chứ?

Nhìn chất lỏng hồng rực tiêm vào tĩnh mạch của mình, Hứa Thầm nội lưu đầy mặt, xong, hần muốn rip...

Một phút, hai phút, ba phút qua đi...

Da? Hần còn chưa có chết?!

Hứa Thầm mở mắt, nhìn Chung Cẩm Vân đang ôm tay tựa vào tường cười lạnh: “Mày nghĩ rằng tao sẽ khiến mày chết sáng khoái như vậy sao? Tao muốn mày sống không bằng chết...”

Ánh mắt lạnh lẽo như rắn độc khiến Hứa Thầm phát lạnh, cổ nhân nói rất đúng, có thể đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với phụ nữ.

“Hai đứa mày còn không mau lại đây.” Chung Cẩm Vân đột nhiên nhìn về phía cửa.

Hai gã kia đi tới, đứng bên cạnh cô ta.

“Đến lúc rồi, mở trời cho nó.”

Hứa Thầm có chút khó hiểu, chẳng lẽ cô ta đột nhiên hối hận, muốn thả mình?

Tay chân được thả tự do, hần từ trên giường đứng lên, lấy xuống thứ trên miệng, vừa định nói chuyện, lại cảm giác được thân thể có điểm không thích hợp.

Tứ chi trở nên vô lực, Hứa Thầm xuống giường, còn đi chưa được mấy bước liền té ngã trên đất.

Obama?! Chẳng lẽ đây là thập hương nhuyển cân tán trong truyền thuyết??

Rất nhanh hần liền biết, này TM căn bản không phải cái gì nhuyển cân tán, mà chính là thứ đàn ông ăn vào ngân thương không ngã, phụ nữ ăn vào mồ hôi nóng rực trong truyền thuyết —— thuốc kích dục...

“Đây là thứ tao nhờ bạn từ nước ngoài mang về, nó còn có một cái tên rất êm tai, gọi là —— thiên đường hồng.” Chung Cẩm Vân nói xong liền rời khỏi phòng: “Giao nó cho hai người!”

Dễ nghe cái bà nội nhà người! Nghe hay cũng không thay đổi được bản chất nó là thuốc kích dục!

Thân thể nóng đến mức sắp tan chảy, ý thức cũng trở nên mơ hồ, Hứa Thầm cắn đầu lưỡi để mình thanh tỉnh, tầm mắt quét một vòng, nhìn thấy gạt tàn trên đầu giường xuống.

Hứa Thầm giả bộ sợ hãi không ngừng lui về phía sau, từng chút một xô dịch đến tủ đầu giường, tay lên cầm lấy gạt tàn, giấu ở sau người.

Hai củ đậu kia lộ ra vẻ mặt đáng khinh, tay tự cởi áo mình, lộ ra thân hình cường tráng, một trước một sau đi đến bên người hần.

Gã mặt sẹo sờ mặt hần: “Chắc chắc ~ làn da so với phụ nữ còn mềm hơn, xem ra hôm nay hai anh em mình sướng tận trời rồi!”

Gã mặt nhỏ còn lại mặt dâm dật: “Anh ơi, em còn chưa ném qua vị đàn ông đâu.”

“Ha ha, vậy cho em tới trước.” Gã mặt sẹo sáng khoái nói.

Sáng khoái cái đầu mày! Tiểu gia ông đây còn chưa có nói đâu, các người ở bên kia thương lượng cái mông!

Tiểu gia ông đây ngay cả soái ca như Cố Huyền còn ghét bỏ, huống chi là hai củ đậu các người, bộ dạng như đồng cứt chó, không đúng, là ghê tởm hơn cả cứt chó, cư nhiên còn dám phi lễ ông mày! Còn không mau cút càng xa càng tốt!!!

... Được rồi, này là Hứa Thầm nghĩ trong đầu, bởi vì hấn hiện tại ngay cả nói cũng không có sức.

Áo sơmi bị cởi ra, ngực lộ một mảng lớn, mắt thấy tay chó của gã mất nhỏ định hướng tới, Hứa Thầm trút ra sức lực cuối cùng, nện gạt tàn lên đầu hấn.

Xem tiểu gia đánh cho người đầu nở hoa bán thân bất toại!

Gã mất nhỏ che trán nhảy dựng lên, máu tươi từ trán chảy xuống tích trên mặt đất.

“Chát chát chát!” Gã mặt theo quăng cho Hứa Thầm ba cái tát: “Mẹ thằng đĩ dám đánh anh em tao!”

Một cỗ mùi máu tươi từ miệng tản ra, trên mặt truyền đến từng trận đau đớn, thế nhưng giờ phút này những thứ đó không là gì cả, bởi vì tác dụng của thuốc kích dục trong cơ thể lại tăng mạnh, lần này không chỉ là cả người nóng lên đơn giản như vậy, mà là bắt đầu dâng lên một cỗ cường liệt *.

Áo bị lột đi, một cái tay lạnh lẽo áp lên ngực hấn khẽ xoa.

Hoàn toàn không có khí lực phản kháng, hấn giờ phút này có thể khắc chế dục vọng trong thân thể, không để mình lại dựng lên.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, Hứa Thầm tuyệt vọng nhắm mắt, thật sự không được liên căn lưỡi tự sát đi, so với bị hai gã đàn ông cường hiếp vẫn tốt hơn!

“Pằng pằng!” Từ cửa truyền đến hai tiếng nổ.

Hứa Thầm mở mắt, gã mặt theo dại ra nhìn hấn, sau đó chậm rãi ngã xuống một bên.

Chết?

Hứa Thầm run run, nhìn về phía cửa, chỉ thấy Cố Huyền hai tay cầm súng đứng ở cửa, không thấy rõ biểu tình trên mặt.

Thẳng đến khi Cố Huyền đi đến trước mặt Hứa Thầm, hấn mới nhìn rõ vẻ mặt lạnh lẽo của Cố Huyền, cùng với sát khí không gì che giấu nổi trong mắt.

Đá văng thi thể ra, Cố Huyền hạ thấp người, mặt không chút thay đổi khoác áo lên người Hứa Thầm, đem hấn từ mặt đất ôm lấy, rời phòng.

“Em...” Hứa Thầm muốn nói chuyện mình bị hạ thuốc, nhưng vẫn như trước không có sức nói.

Đáng chết!

“Làm sao?” Đại khái là nhận thấy được hấn không thích hợp, Cố Huyền đành hạ cước bộ.

Dược hiệu lại phát tác, đồng thời cũng lại tăng cường, không thể khắc chế, dục vọng như thủy triều ập tới, đánh tan nát ý thức của hấn.

Tay mơ hồ ôm lấy cổ đối phương, Hứa Thầm đem mặt dán lên ngực Cố Huyền, cảm thấy mát lạnh ngoài ý muốn.

Thực thoải mái... Thế nhưng, còn chưa đủ...

Khí lực tựa hồ lập tức trở lại, Hứa Thầm bắt mắt đuổi cổ, hôn lên hầu kết Cố Huyền.

Ha ha, vừa rồi giống như động một chút...

Hứa Thầm cười tà ác, vươn ra đầu lưỡi liếm liếm, lại động ...

Ha ha, chơi vui quá

~“Tiểu Kỳ, đừng nháo.” Giọng nói Cố Huyền có chút khàn khàn.

“Nha?” Hứa Thầm sưng sốt, ngẩng đầu mê man nhìn Cố Huyền: “Tiểu Kỳ là ai?”

Nhìn thiếu niên trong lòng hai má hồng ửng thường cùng với thần sắc mê man, Cố Huyền sắc mặt khẽ biến: “Bọn họ hạ dược em à?!”

“Hạ dược?” Hứa Thầm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ, hạ dược.”

“Đáng chết!” Cố Huyền thầm mắng một câu, nhìn chung quanh, tùy tiện tìm phòng trống đi vào.

Đem người thả lên giường, Cố Huyền muốn đứng dậy, nhưng Hứa Thâm lại ôm cổ hắn không chịu buông ra: “Đừng đi mà, thật là khó chịu...”

Cố Huyền nhìn hắn một cái, đem tay vốn định lại di động thu lại, ôm hắn ngồi trên giường: “Anh không đi.”

“Nóng quá...” Hứa Thâm ôm cổ Cố Huyền, đem mặt dán lên mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhìn Hứa Thâm bày ra vẻ mặt khó nhìn bất mãn, ánh mắt Cố Huyền dần dần trở nên thâm trầm, lẩm bẩm nói: “Tiểu Kỳ...”

“Không phải Tiểu Kỳ...” Hứa Thâm bất mãn nhìn hắn một cái, nói, nói xong cúi đầu hôn hôn khoe miệng của hắn, phát ra tiếng rên rất nhỏ.

Cố Huyền ngẩn người, thân thủ xoa gáy Hứa Thâm, gia tăng lực hôn.

Bởi vì bị hạ thuốc, thiếu niên trở nên dị thường chủ động, vươn ra đầu lưỡi liếm bờ môi của hắn, cũng ý đồ cạy ra môi hắn, Cố Huyền đột nhiên muốn trêu chọc Hứa Thâm, cố ý giở trò xấu mím chặt đôi môi.

Thiếu niên bên môi hắn lưu luyến thật lâu không có kết quả, có chút tức giận cắn môi dưới của hắn, Cố Huyền lại vẫn không nhả ra, Hứa Thâm đành phải từ bỏ, từ trên môi dời, trượt đến mang tai, ngậm lấy vành tai Cố Huyền.

Cố Huyền hít vào một hơi, nhưng chân chính dày vò chỉ mới bắt đầu.

Trong cơ thể khô nóng chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, Hứa Thâm có chút khó chịu buông lỏng vành tai, đỡ vai hắn, khóa gối ở trên thắt lưng Cố Huyền, bắt đầu xé rách quần áo đối phương, áo sơ mi vốn mặc ở trên người thiếu niên vì động tác mạnh bạo mà trượt xuống, lộ ra nửa người trên tiêm gầy trắng nõn.

Áo sơ mi bị cởi ra, lộ ra lồng ngực màu mạch nha, Hứa Thâm thân thủ ôm eo Cố Huyền, khiến thân thể mình gất gao cùng đối phương dán dính, cảm giác khô nóng rốt cuộc biến mất, nhìn không được phát ra tiếng than: “Mát quá... Thoải mái...”

“Tiểu Kỳ, em có biết mình đang làm cái gì không?” Cố Huyền nhẹ nhàng nâng cằm hắn, cúi đầu chăm chú nhìn hắn.

Thiếu niên nhìn hắn, chớp mắt, bĩu môi: “Đã nói không phải Tiểu Kỳ!”

Cố Huyền buồn bực: “Vậy gọi là gì?”

“Gọi là gì?” Thiếu niên lặp lại lời nói, nghiêm túc nghĩ một chút: “Hứa Thâm, là Hứa Thâm, không phải Tiểu Kỳ.”

“Hứa... Thâm?”

Thiếu niên vừa lòng lộ ra nụ cười: “Đúng, Hứa Thâm.”

Cố Huyền tuy rằng không rõ vì sao hắn cứ rần muốn mình gọi hắn là Hứa Thâm, thế nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Hứa Thâm, hết thấy đều trở nên không quan trọng.

“Kia anh gọi em là... Tiểu Thâm?” Cố Huyền sờ sờ mặt hắn.

Thiếu niên ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

“Tiểu Thâm... Vậy em biết anh là ai không?”

“Anh là ai?” Thiếu niên lộ ra biểu tình mê man, lắc đầu: “Không biết...”

Cố Huyền thất vọng, vươn tay đẩy Hứa Thâm ra một đoạn: “Không biết liền không tính ...”

Không có thân thể mát lạnh tiếp xúc, cảm giác khô nóng ngóc đầu trở lại, Hứa Thâm lại vươn tay muốn đi ôm hắn, lại một lần nữa bị đẩy ra, như thế lặp lại vài lần, Hứa Thâm bĩu môi nhìn Cố Huyền, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Khó chịu lắm...”

“Vậy em nói xem anh là ai?” Cố Huyền tiếp tục ép hỏi.

“Anh... Em...” Hứa Thầm đầy mặt rối rắm: “Em... Không biết... Em không biết...”

Cố Huyền thở dài: “Nhớ kỹ tên của anh, Cố Huyền.”

“Cố Huyền...” Hứa Thầm lặp lại.

“Ừ.” Cố Huyền vừa lòng gật đầu: “Lại gọi một lần nữa.”

“Cố Huyền!” Hứa Thầm vừa nói vừa đánh tới: “Cố Huyền! Cố Huyền!”

“Rất tốt, nếu Tiểu Thầm ngoan như vậy, kia phải thưởng cho rồi.” Nói xong tay nâng mặt Hứa Thầm lên, cúi đầu hàm trụ miệng hắn.

Lúc này đây, Cố Huyền không ngăn cản, chỉ hơi mở miệng, chờ đợi thiếu niên chủ động thăm dò.

Đầu lưỡi khéo léo linh hoạt như con rắn thăm dò bên môi, sau đó từng chút một vói vào trong khoang miệng, dao động xung quanh, dừng trên đầu lưỡi Cố Huyền, nhẹ nhàng liếm liếm, tiếp đó nâng đầu lưỡi hắn, bắt đầu dây dưa.

Cố Huyền rầu rĩ cười vài tiếng, bắt đầu đáp lại sự dây dưa.

10. Chương 10: Phụ Nữ Là Sinh Vật Đáng Sợ

Hứa Thầm tỉnh lại, phát hiện mình cứ nhiên trần trụi nằm trên giường.

Lúc trước xảy ra chuyện gì nhỉ... Hắn bị Chung Cẩm Vân bắt cóc, sau đó cô ta hạ được... Chẳng lẽ hắn bị người cường hiếp ——?!

Không đúng không đúng, có tiếng súng, hai người kia bị Cố Huyền bắn chết, hắn được cứu...

Vô luận Hứa Thầm như thế nào hồi tưởng, chuyện sau đó lại một điểm cũng không nhớ nổi.

Lúc này, cửa phòng mở ra.

“Tiểu Thầm, em tỉnh rồi à...”

Ngây ngốc nhìn Cố Huyền đang cầm bữa sáng đi tới, Hứa Thầm cúi đầu yên lặng xem thân thể mình lộ ra bên ngoài, bình tĩnh cầm chăn che trước ngực.

“Đừng che nữa, cái gì nên nhìn cũng nhìn rồi.”

Cố Huyền nói những lời này làm Hứa Thầm hoá đá, cái gì là... nên nhìn đều đã nhìn rồi? Ha ha, tỏ vẻ thuần khiết không hiểu lắm, cần giải thích...

Đợi đã, hắn vừa rồi giống như gọi mình là —— Tiểu Thầm?

Hắn làm sao mà biết được... Chẳng lẽ mình đã nói linh tinh cái gì?

“Đêm qua xảy ra chuyện gì?” Hắn bình ổn tâm tình, hỏi.

Ý cười trên mặt Cố Huyền biến mất không thấy tăm hơi, mặt không chút thay đổi: “Em quên rồi?”

“À ...” Hứa Thầm do dự một chút, gật đầu: “Hoàn toàn nghĩ không ra...”

Cố Huyền không nói gì thêm, đi tới đem bữa sáng “Ném” lên trên bàn.

Quả nhiên phải dùng từ “Ném”. Xem ra mình nói lỡ lời ... Chẳng lẽ ——

“Chúng ta... Hắn là không có làm một ít... Chuyện gì kỳ quái chứ?” Hứa Thầm thật cẩn thận hỏi, hắn trung tất —— được tới.

Cố Huyền liếc mắt nhìn hắn, trầm mặc.

Này! Đừng có im lặng như thế, anh cứ như thế này làm tiểu gia ta bội thực nha...

Bởi vì cúc hoa không có cảm giác gì, vẫn giống như bình thường, cho nên hắn là mình không có bị gì gì... Cho nên Cố Huyền trầm mặc có nghĩa là —— tiểu gia đêm qua thú tính đại phát thượng con nhà người ta rồi?

Này không thể nói lung tung, nếu không chờ bị Cố Huyền bắn chết đi...

Ngẫm lại cũng không đúng, bởi vì thoát nhìn bộ dáng Cố Huyền trông như không có việc gì, còn giúp mình mua bữa sáng, cho nên... Là mình suy nghĩ nhiều sao...

“Ha ha...” Hứa Thầm cười cười: “Không bằng chúng ta quên chuyện hôm qua đi, dù sao hắn là không phát sinh chuyện gì lớn...”

Đổi lại vẫn là trầm mặc, Hứa Thầm có chút xấu hổ, đột nhiên nhớ tới mình còn chưa mặc quần áo: “Cái kia, quần áo...”

Cố Huyền mặt không chút thay đổi từ trong ngăn tủ lấy ra quần áo sạch, ném lên trên mặt hắn.

Quả nhiên mình ngày hôm qua vẫn là thú tính đại phát đem hắn thượng đi... Vì sao hung tàn như thế T-T...

“Muốn về trước nghỉ ngơi chút không?” Hứa Thầm nhúc nhúc nói.

Cố Huyền nhìn hắn vài giây, rút cuộc đi ra ngoài.

Trong phòng —— Hứa Thầm luống cuống tay chân mặc quần áo, ngoài cửa —— Cố Huyền đầy mặt khó chịu, lúc tỉnh dậy sao lại trở nên không đáng yêu như thế...

Hứa Thầm mấy ngày nay không có tinh thần, nguyên nhân là buổi tối luôn ngủ mơ, trong mơ nhìn thấy mình đang áp một người đàn ông... Trọng điểm là người đàn ông kia lần nào cũng là Cố Huyền... Là áp lực của mình quá lớn sao?

“Ai, hiện tại cũng không dám gặp Cố Huyền ...” Hứa Thầm dựa vào thành giường thở dài.

Bởi vì bị bắt cóc, Hứa Thầm gần đây cũng không tới công ty củ Cố Huyền, vẫn ru rú ở nhà. Mà Cố Huyền không biết đang bận cái gì, đã vài ngày không khai nhìn thấy hắn.

Hứa Thầm nhàm chán mở TV, tùy tiện đổi vài kênh, sau đó dừng lại ở kênh tài chính kinh tế —— “Chung thị tuyên bố phá sản khiến rất nhiều công ty con có chung hợp tác gặp phải áp lực mấp mé bên bờ vực phá sản...”

Hai ngày sau, Hứa Thầm nhận được điện thoại của Lâm tra công.

Đi đến chỗ hẹn, Hứa Thầm gọi một ly Lam Sơn, tựa bên cửa sổ đợi nửa ngày, Lâm tra công lại không xuất hiện.

Không đợi được Lâm tra công, lại đợi được Cố Huyền.

“Ha ha, tình cờ thật...” Hứa Thầm cười gượng vẫy vẫy tay với Cố Huyền.

“Em đang đợi Lâm Tiêu?”

“A... Không sai.”

“Chung thị phá sản rồi.”

“Em biết.”

“Anh ta muốn gặp em cũng chỉ vì tiền.”

“Em biết.”

“Em đồng ý rồi?”

“Ừ.”

“Anh ta lừa dối em...”

“Vậy thì thế nào?”

“Anh ta sẽ không đến.”

“Anh làm gì anh ấy rồi?” Lúc này Hứa Thầm lo lắng là thật, chung quy Lâm tra công có quan hệ chặt chẽ với nhiệm vụ của hắn.

“Em nghi ngờ anh?” Cố Huyền nheo mắt, cười lạnh nhìn hắn.

“Không phải... Em chỉ là...” Hứa Thầm chợt dạ cúi đầu ly cà phê.

“Chung Cẩm Vân không để anh ta đến.”

“Chuyện Chung thị là anh làm?”

“Đúng.”

“Vậy vì sao không bắt Chung Cẩm Vân?”

“...”

“Bởi vì Lâm Tiêu, đúng không? Anh muốn để cô ta kiểm chế Lâm Tiêu?”

“...”

Nhìn biểu tình cam chịu của Cố Huyền, Hứa Thầm có chút đau đầu, tình huống hiện tại quá phức tạp a... Hắn cũng từng nhìn qua sự ngoan độc của Chung Cẩm Vân, chuyện của Lâm tra công sợ là ngấm nước nóng, không chỉ như thế, về sau chỉ sợ càng khó...

Đinh —— đối tượng Lâm Tiêu tử vong, nhiệm vụ thất bại! Là Chung Cẩm Vân, không nghĩ tới cô ta thâm độc như vậy, cư nhiên giết tra công, a ~ phụ nữ thật sự là một loại sinh vật đáng sợ!

“Cái gì!!!” Hứa Thầm lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên.

Chung Cẩm Vân cô ta... Giết Lâm Tiêu? Lâm Tiêu chết... Nhiệm vụ thất bại ...

“Tiểu Thầm, em làm sao vậy?” Cố Huyền cau mày, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

“Làm sao? Anh nói tôi làm sao?!” Hứa Thầm tràn ngập lửa giận mà không thể phát tiết, chỉ có thể toàn phát đến trên đầu Cố Huyền, hướng chỉ Cố Huyền đúng là đầu số làm nhiệm vụ của mình thất bại: “Lâm Tiêu chết anh biết không! Chung Cẩm Vân giết anh ấy rồi!”

“Sao em biết?”

... Được rồi, này không phải trọng điểm.

“Anh hiện tại vừa lòng rồi chứ?” Hứa Thầm cười thâm hại: “Nhiệm vụ thất bại rồi ... Nhưng mà không sao hết, Tổng Tư Kỳ sẽ trở về, Lâm Tiêu chết, anh đại khái là có thể chiếm được hắn.”

“Em có ý gì?” Giọng nói của Cố Huyền có chút run rẩy, đại khái là bị khí đến.

“Có ý gì?” Hứa Thầm sờ nhẵn trên tay: “Ý là cố gắng của tôi đều mẹ nó uống phí ...”

Hứa Thầm cầm ly cà phê trên bàn ném xuống đất, không gian vang lên tiếng động lớn.

Cố Huyền lấy lại tinh thần, một phen ngăn hắn: “Em bình tĩnh một chút đi!”

Mắt nhìn thấy chiếc xe trên đường đang đi tới, Hứa Thầm dâng lên dũng khí, dùng lực đẩy Cố Huyền, bắn tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi tiệm cà phê, chạy đến giữa đường cái.

Nhìn Cố Huyền đuổi theo, nét mặt kinh hoàng, Hứa Thầm lộ ra nụ cười, rốt cuộc có thể rời đi thế giới gạt người này! (rốt cuộc có thể chấm dứt lần xuyên 1 gạt người.)

Chiếc ô tô lao đến đâm hắn vắng xa hơn mười mét, Cố Huyền cách hắn chỉ có một bước sững sờ nhìn trọn một màn này, tay vươn ra mềm nhũn xuống.

Cảm giác thân thể một mảnh trầm trọng, thế nhưng không có cảm giác đau đớn, là vì chết lặng sao?

Mở mắt ra, nhìn thấy Cố Huyền chạy tới, sau đó đem hắn ôm lấy, trên mặt là bi thương chưa bao giờ thấy, Hứa Thầm đột nhiên rất muốn nói hắn đừng lo lắng, bởi vì Tổng Tư Kỳ sẽ trở về... Nhưng vừa mở miệng định nói, máu tươi từ trong miệng ộc ra bên ngoài.

Cảm giác được trên mặt ẩm ướt, Hứa Thầm một mảnh mê man, đang khóc sao?

Dùng hết toàn lực đưa tay sờ lên mặt Cố Huyền, thay hắn lau đi nước mắt.

Mệt quá...

Tay Hứa Thầm chậm rãi trượt xuống, cuối cùng rơi vào một mảnh hắc ám.

....

End.

ps: vâng, thật sự là nó hết r đây ạ. vì đây là truyện mau xuyên nên anh này giải quyết xong một vụ là anh p xuyên luôn =))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-uc-yeu>